

ELKE WEEK VERSCHIJNT EEN NIEUW COMPLEET VERHAAL

Cord Raffles

genaamd
RAFFLES
DE GROOTE ONBEKENDE

TIJGERS IN DE JUNGLE

20 cent

No. 1122

Zonder zich te bedenken wierp Raffles zich op den tijger.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHTEGRACHT 72, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46. GENT.

NIEUWE SERIE

Tijgers in de Jungle

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

U kent
B U Z I A U
maar half!
Zie pag. 32

HOOFDSTUK I.

DE VLUCHTELINGEN.

Het was omstreeks negen uur in den morgen toen een man langzaam voortschreed langs een smal boschpad, dat zich slingerde door een der woeste wouden van de Indische provincie Nepal, op ongeveer een half uur te paard van Sonaripur, de residentie van den Maharaja van Dacca, Ram Kazilbash geheeten.

De man hield de blikken op den grond gevestigd en scheen iets te zoeken.

Hij was een Europeaan, bijna zes voet lang, en buitengewoon breed van schouders.

Al zijn bewegingen getuigden van geweldige spierkracht — en dat deden ook zijn tot den ellehoog onthloote armen, zijn stierennek, zijn beenen als pilaren en zijn vuisten als smidshamers.

Zijn breed gelaat vertoonde echter een merkwaardig kinderlijke uitdrukking, die ingelijk in het geheel niet paste bij zijn machtig lichaam, dat aan dat van den Farnesischen Hercules deed denken.

Hij droeg een lederen rijbroek, hooge kap-

laarzen en een sporthemd, dat van voren geopend was en zijn breede, behaarde borst bloot liet — want het was reeds zeer warm.

Hij had een breeden lederen riem om het middel, waaraan rechts een revolvertasch en links de scheede van een sterk jachtmes was bevestigd.

En het deed zeer eigenaardig en bijna lachwekkend aan, dat deze reus in de linkerhand een rieten mandje droeg, dat men eerder in de hand van een bevallig jong meisje had willen zien.

Nu bukte de reus zich en plukte, met een breeden grijnslach op zijn goedig gelaat een vrucht, die wel eenigszins geleek op onze bramen, even blauw, maar grooter.

Hij bekeek de vrucht, alsof er wonder wat aan te zien was, en wierp ze toen in het mandje, dat reeds half gevuld was.

Maar er waren geen toeschouwers om den Hercules bij deze eigenaardige bezigheid, die hem zoo weinig scheen te passen, gade te slaan, of het moesten de kleine, sierlijke maka's zijn,

de kleine halfaapjes met wonderlijk groote en lange, sierlijk gekrulde staarten, de colibris, de paradijsvogels en de schelkleurige papegaaien, die zooveel hun ochtendconcert hadden gegeven.

Want de streek was hier zeer schaarsch bevolkt, en inlanders kwamen hier zoo goed als nooit.

De reus floot zachtjes tusschen de tanden en zeide, terwijl hij een vergenoegden blik op den inhoud van zijn mandje wierp:

— Dat zal er ingaan als een borrel in een doodgraver! Ik voor mij houd niet van die dingen — maar Mylord schijnt ze te lusten en dat is de hoofdzaak. Mijnheer Brand zegt ook dat zij goed voor hem zijn — en daarom loop ik rond als een kind van vijf jaar en pluk dingen, die op bramen lijken, en het toch niet zijn.

Hij had onder zijn alleenspraak het pad verlaten, en trad nu toe op een verzameling van steenen, half afgebroken zuilen en puin, te midden van de wildernis gelegen.

Het waren de overblijfselen van een eeuwenouden tempel, lang geleden door brand verwoest, en die oorspronkelijk zeker een groote oppervlakte had beslagen.

Thans was er niets meer over dan eenige brokken muur van bijna een meter dik, een stuk van een steenen fontein en een groote binnenplaats, bijna geheel overdekt met puin.

En dat alles was overwoekerd door onkruid, en lianen slingerden zich van den eenen muur naar den anderen.

De Europeaan scheen hier echter goed den weg te weten, want hij ging fluitend verder en stak de voormalige binnenplaats van den tempel over, totdat hij een der hoeken daarvan bereikte.

Hier stond hij stil, keek aandachtig om zich heen, overtuigde zich dat niemand hem kon bespieden en schoof toen met den voet een zwaar stuk puin terzijde.

Hij ontblootte aldus den roestigen ring van een zwaar houten luik.

Hij trok er aan, het luik opende zich, en tegelijkertijd liet de reus een waarschuwend kreet hooren.

Onder aan de steenen trap die naar het luik vóerde werd een jong, rond gelaat zichtbaar, omgeven door blond haar, dat toebehoorde aan een jongen man, gekleed zooals de reus, maar met lederen beenkappen in plaats van kaplaarzen.

— Blij dat je terug bent, Henderson! zeide hij opgeruimd. Ik zie het eigenlijk liever niet dat je ons verlaat! Je hebt je toch niet te verwijderen?

— Ik heb mij aan het bevel gehouden, mijn-

heer Brand! antwoordde de reus eenvoudig.

— Niets verdachts gezien?

— Niet in het minst! Wij zijn hier nu al bijna acht dagen, mijnheer Brand en in al dien tijd heb ik, als ik mij voorzichtig buiten waagde nog geen levende ziel gezien! Ik zonder natuurlijk de apen en de papegaaien uit — maar daarvan zijn er dan ook wel wat al te veel — zij maken een heidensch kabaal!

Hij was onder het spreken de steenen trap afgedaald, liet het luik zacht achter zich dichtvallen en bevond zich nu in een zeer groote kelderruimte, die spaarzaam verlicht werd door een olielamp, die minstens eenige eeuwen oud moest zijn en door een vaardige hand uit koper was geslagen.

De lamp had den vorm van een vliegende ooievaar, in wiens uitgehouden rug een pit in de olie dreef en hing aan drie koperen kettingen, die zich vereenigden in een ring, welke in de zoldering van dezen eigenaardigen kelder was bevestigd.

Het verwulf werd hier en daar gesteund door mansdikke, met zonderlinge figuren versierde pilaren, in den vorm van reusachtige vazen.

Bij een dezer pilaren lag, op een bed van bladeren en varens, een man uitgestrekt met een bleek maar energiek gelaat, waarin twee grijze oogen vol schranderheid en geestkracht schitterden.

Zijn beide voeten waren omzwachteld en ook een zijner handen was verbonden.

Die man was Lord Edward Lister, geheeten John Raffles.

En uit het vervolg zal spoedig genoeg blijken hoe het kwam, dat de avontuurlijke Londenaar de langgezochte vijand van Scotland Yard zich in dezen kelder bevond, ver van de beschaving, in een woeste streek, waar het Engelsche gezag zich nog niet had kunnen doen gelden en waar de Indische Maharaja's als potentaten en alleenheerschers optreden, zonder zich te bekommeren om de Engelsche wetten, die hen niet kunnen deren.

Hier, als het ware op den drempel van het geheimzinnige Thibet, heerschte de Maharaja van Dacca als onbepikt meester, beschikkend over dood en leven van zijn onderdanen, gevreesd en gehaat — en naar de oogen gezien door den Engelschen onderkoning te Bombay, die hem duchtte en ontzien moest — want Ram Kazilbash stond bekend als een vijand van de Engelschen en een te vreezen vijand, want hij beschikte over een leger van 6000 wellbewapende mannen en men wist dat hij veel invloed uitoefende op de naburige vorsten, die gezamenlijk, als zij verkozen, een leger van 25000 fanatieke Hindoes op de been zouden kunnen brengen.

Niet ver van hem vandaan zat, op een lagen driepoot, een zeer schoone vrouw, een Hindoesche met een zeldzame blanke huidskleur en blauwzwart haar, dat in een dikken wrong in den nek lag.

Zij was allerzonderlingst gekleed, half als man half als vrouw.

Het bovenlichaam was bedekt door een gewoon manssporthemd, dat zeker aan den reus Henderson had toebehoord, te oordeelen naar zijn wijde plooiën.

De rok was vervaardigd uit niets anders dan een paardendek, met een riem om het middel bevestigd.

De onberispelijk gevormde, kleine voeten met een zeer hoogen wreef, waren naakt, evenals de beenen tot aan de knie.

In de ooren droeg de vrouw twee fijn bewerkte gouden ringen.

Haar oogen waren groot en zwart als de nacht en hadden dien mystieken gloed, eigen aan de Indische vrouwen.

Zij was klaarblijkelijk van gemengd ras, want zooals gezegd, haar huid was merkwaardig blank en ook de gelaatsvorm herinnerde meer aan dien van de Europeesche vrouwen dan aan dien van de Hindoesche.

Zij zat stil, de handen in den schoot gevouwen, met een glimlach om de lippen naar den gewonde te kijken.

Maar zoodra Henderson was binnengetreden stond zij op, ging hem tegemoet, nam hem het mandje af en begon de geturige vruchten zorgvuldig te ontdoen van bladeren en aarde.

Henderson keek even toe en wendde zich toen tot Raffles met de vraag:

— Hoe staat het er nu mee, Mylord? Hebt gij vannacht goed gerust?

— Voortreffelijk, James — ik dank je! antwoordde Raffles met een glimlach. Als de genezing zoo blijft voortgaan, dan zal ik overmorgen zeker kunnen loopen!

— Gij zoudt reeds genezen zijn, Sahib, wanneer gij u niet voor mij had opgeofferd! zeide de vrouw.

Zij had een diepe, klankvolle stem, toen zij deze woorden zeide.

Zij sprak het Engelsch met een eigenaardigen keelklank, die de verrukking had gaande gemaakt van Henderson.

Raffles wendde haar echter het hoofd toe, en vroeg eenigszins verbaasd:

— Ik zou mij voor u opgeofferd hebben? Wat meent gij daarmee, Sherah?

— Zoudt gij het waarlijk niet weten? antwoordde de Hindoesche met zacht verwijt. Zijt gij dan reeds vergeten, dat gij u van uw schoe-

nen ontdaan hebt en ze mij te dragen hebt gegeven, toen wij beiden waren opgesloten in die vreeselijke torenkamer, waarvan de vloer gloeiend werd gestookt?

— Mylord vergeet dergelijke dingen altijd Madame! zeide Henderson verontwaardigd. Hij heeft natuurlijk ook vergeten, dat hij u het eerst aan het touw bond, dat wij hadden laten zakken, ofschoon hij met naakte voeten op dien verdoemden vloer stond — — neem mij niet kwalijk, dat ik mij zoo kras uitdruk! Mijn bloed kookt nog altijd, als ik er aan denk, op welke wijze mijnheer uw echtgenoot, de Maharaja van Dacca, zich op u en op Mylord heeft willen wreken, ofschoon gij beiden zoo onschuldig waart als pas geboren kinderen! Ik zeg dat wij hier nooit hadden moeten komen!

De jonge vrouw boog het hoofd en een donkere gloed steeg in haar wangen op.

Maar Raffles zeide glimlachend:

— Dat is jouw standpunt, James — maar indien ik hier niet gekomen was, zou ik een zeer belangwekkend avontuur hebben!

— Het is gemakkelijk, achteraf iets „belangwekkend” te noemen! bromde Henderson. Is het zoo belangwekkend, door een beest van een Hindoe in een toren te worden opgesloten, om daar als jonge hanen te worden gebraden, omdat die ezel zich verbeeld heeft, dat gij en die dame — —

— Henderson! viel Raffles hem op strengen toon in de rede.

— Neem het mij niet kwalijk, Mylord! hernam Henderson op beschaamden toon. Ik weet wel dat ik mijn mond voorbij praat — maar het is toch ook al te erg! Wij kwamen hier om oude tempels te bestudeeren! Nu geef ik voor mij geen penny om al dien ouden rommel en al die steenhoopen — maar gij en mijnheer Brand zijt nu eenmaal geleerd, en dat is dus tot daaraantoe! Maar in plaats van tempels te bestudeeren zijn wij verraden en verkocht door een van die bruine apen — Daoud heette de kerel, geloof ik. Gij hadt nooit naar hem moeten luisteren, Mylord!

— Nu is het mijn beurt om te zeggen, dat men zoo iets achteraf gemakkelijk kan beweren, James! liet Raffles zich glimlachend hooren. Ik had een week geleden echter volstrekt geen reden om dien Fellah te wantrouwen, toen hij mij kwam verzoeken een Engelsche dame te redden uit den harem van Ram Kazilbash, die daar tegen haar zin gevangen werd gehouden! Ik kon toen niet weten dat Daoud een harts-tochtelijke liefde had opgevat voor Sherah, en dat hij zich op haar wilde wreken, nadat zij hem had afgewezen, door het te doen voorkomen alsof zij met mij een nachtelijk rendez-vous

had, en vervolgens zijn meester, Ram Kazilbash te waarschuwen, dat zijn lievelingsvrouw hem bedroog.

Sherah, de jonge Hindoesche, had met gebogen hoofd toegeluisterd en zeide nu op denzelfden zachten toon:

— Wij, Oosterlingen, gevoelen deze dingen anders dan gij, mannen van het Westen! Ram Kazilbash mijn meester, beschikte over mijn leven — hij mocht mij dooden als hij wilde!

— Braden als een piepkuiken ook? riep Henderson woedend uit. En zonder een spoor van bewijs? Als een dolle man die afgaat op de getuigenis van een jaloersche slaaf? Neem het mij niet kwalijk, Madame, maar dan houd ik het toch maar met onze zeden!

— Ook bij u worden vrouwen gedood uit jalousie! ging Sherah voort, zonder het hoofd op te heffen.

— Maar niet gestooft als kastanjes! hernam Henderson koppig. Goede hemel, ik geloof zelfs dat gij in staat zoudt zijn, weer naar dien barbaar terug te keeren, zoodra gij u weder vrij kunt bewegen!

De vrouw maakte een gebaar van heftigen afkeer en riep uit, terwijl haar prachtige oogen fonkelden:

— O neen, dat nooit — nooit! Nimmer keer ik weer naar dien man terug — hij heeft veel erger gedaan dan mij te hebben willen dooden — hij heeft mijn onschuld in twijfel getrokken — hij heeft de getuigenis van een ellendigen slaaf hooger gesteld dan die van zijn lievelingsvrouw!

— Dat laat zich tenminste hooren! riep de reus uit. Als ik een vrouw was, dan zou ik mij geloof ik ook nog wel eens bedenken, alvorens ik weer terugging naar een heerschappij, dat mij had willen roosteren!

— Gij moogt in geen geval naar hem teruggaan, liet de rustige stem van Raffles zich hooren. Ik kan echter niet inzien, waarheen gij u thans zoudt kunnen begeven! Hebt gij familie die u zou kunnen beschermen?

De jonge vrouw vestigde haar wonderlijk grootte oogen op het gelaat van Raffles en zeide toen met een bitteren glimlach:

— Gij kent de gebruiken van ons land niet, Sahib! Mijn eigen broeder, mijn vader, zou mij meedoogenloos weder terugzenden naar den Maharaja, die mij gekocht heeft, wanneer ik een toevlucht bij hen zou komen zoeken. En zelfs al zouden zij mij willen beschermen — zij zouden het niet kunnen, want het zou aanstonds bekend zijn, waar ik mij ophield en de soldaten van den heerscher zouden mij aangrijpen en weder naar den harem terugbrengen — zij zouden ook mijn vader met den dood straffen, omdat hij onge-

hoorzaam was geweest en zich tegen den heerscher had durven verzetten!

— Lief land! bromde Henderson zachtjes voor zich heen.

Een oogenblik was het stil in het keldergewelf en men hoorde niet dan het eigenaardige geluid, teweeg gebracht door de groote krekels die zich tusschen de muurspletten verborgen hadden.

Raffles dacht na over hetgeen er geschied was.

Ja, eigenlijk was het wel een wonder, dat hij thans nog onder de levenden behoorde en zonder de krachtige hulp van zijn beide reisgenooten, Charles Brand en James Henderson, den braven chauffeur, zou hij zeker een vreeselijken marteldood gestorven zijn — en met hem Sherah, de lievelingsvrouw van den Maharaja.

En niemand had dit gevaarlijk avontuur kunnen voorzien!

Raffles was naar Engelsch-Indië gekomen uitsluitend met het doel, zich daar een weinig te verpoezen, te jagen op grof wild en zich bezig te houden met het onderzoek van sommige oude tempels, waarvan hij veel gehoord had en die zijn belangstelling in de hoogste mate hadden gaande gemaakt.

Het was alleen het noodlot, hetwelk deze ongelukkige vrouw op zijn weg had gevoerd.

In het kamp, hetwelk de drie mannen dicht bij de tempelruïne hadden opgeslagen, was een week geleden een Fellah verschenen, Daoud genaamd, die aan Raffles mededeelde, dat er zich in den harem van Ram Kazilbash een jonge Engelsche vrouw ophield, die met geweld was ontvoerd en die den Fellah 1000 ropijen zou hebben beloofd, indien hij er in slaagde, haar te doen ontsnappen.

Daar hij hiertoe zelf niet in staat was, had hij, naar hij zeide, de hulp van den Europeaan willen inroepen, van wiens aanwezigheid bij de tempelruïne hij kennis droeg.

Zijn edelmoedig hart noopte Raffles aanstonds zijn hulp aan te bieden en de afspraak werd gemaakt, dat hij de jonge Engelsche zou ontvoeren uit den nabij gelegen tempel van Vishnoe, waarheen zij zich zou begeven, om, op bevel van den Maharaja, hulde te brengen aan de Godin.

Natuurlijk was zij bij dien tocht door soldaten vergezeld, maar Daoud verzekerde dat de meesten hunner op zijn hand waren en dat Raffles de jonge vrouw zou kunnen ontvoeren, zonder dat het gemerkt werd.

Toen Raffles echter in den tempel de jonge vrouw tegemoet trad en haar aansprak, bemerkte hij tot zijn verbazing en ontsteltenis, dat zij in het geheel geen Engelsche was en hem ook

geenszins had verwacht.

En alvorens hij zich de beteekenis daarvan kon verklaren, werden zij beiden overvallen door de soldaten van den Maharaja, aangevoerd door Ram Kazilbash zelf, wien de verraderlijke Fellah had medegedeeld, dat zijn lievelingsvrouw Sherah in het geheim nachtelijke samenkomsten had met een Europeaan, een Engelschman nog wel — behorende tot het ras, dat de Maharaja haatte en verfoeide.

Beiden werden gevankelijk weggevoerd, ondanks de poging, door Brand aangewend, om zijn vriend uit de handen der soldaten te bevrijden.

De jonge man ontving een zwaren sabelslag op het hoofd en zonk ter aarde en toen hij weder tot bewustzijn kwam, had men Raffles reeds weggevoerd.

Maar met de hulp van Henderson was hij er met groot gevaar voor hun beider leven, in geslaagd, den toren te beklimmen, in welks kamer men Sherah en Raffles had opgesloten, om vervolgens onder den ijzeren vloer een groot houtvuur aan te leggen, hetwelk die plaat ten slotte tot gloeihitte zou brengen, zoodat de beide ter doodveroordeelden ellendig om het leven moesten komen.

Men had de vrouw gered, en Raffles had op het punt gestaan, levend te worden geroosterd, want hij had inderdaad, zooals Henderson zooveel gezegd had, zijn schoenen met dikke zolen uitgetrokken en die aan Sherah gegeven, opdat zij het des te langer zou kunnen uithouden.

Zoo snel als de twee paarden wilden loopen was het viertal gevlucht en bij de ruïne gekomen had men de paarden de wildernis ingejaagd en een veilige toevlucht gezocht in den kelder van de tempelruïne, welks luik Raffles juist den dag te voren bij toeval had ontdekt, daar het verborgen was geweest onder een dikke laag puin.

Niemand vertoonde zich ooit in deze ruïne en men kon zich hier dus veilig achten.

Toch brachten Brand en Henderson eenige zeer slechte dagen door, want het toeval kon een zwervenden Hindoe, een Fakir of een bedelmonnik op de binnenplaats van den tempelbouwwal brengen en dan kon hij den ring van het luik wel eens ontdekken en nieuwsgierig een blik naar binnen werpen.

Het waren sombere dagen geweest in dezen uitgestreken kelder, dien zij nog niet eens geheel hadden kunnen doorzoeken en het hart van Brand werd pas weder van vreugde vervuld, toen hij bemerkte dat de toestand van Raffles zoowel als die van de jonge vrouw snel vooruitging, dank zij de toepassing der geneesmiddelen, welke Raffles met zich medevoerde, maar zeker niet minder dank zij de aanwending van geneeskrachtige kruiden, welke Henderson op aanwijzing van Sherah was gaan zoeken en die zij zelve bereid had.

Slechts nu en dan en dan nog pas toen er drie dagen verlopen waren, sedert de ontvluchting uit den toren, waagde een der mannen zich naar buiten, teneinde frissche lucht te scheppen en een reebok of een houtduif te schieten.

Dat was niet geheel zonder gevaar, want een paar nachten te voren waren zij opgeschrikt door het daverend gebrul van een tijger, die misschien was aangelokt door hun lucht en urenlang rusteloos boven hun hoofd heen en weer had geloopt, nu en dan een gebrul uitstootend, dat de dieren des wouds in ijzende vaart, met de ooren in den nek, in doodelijken schrik deed wegstormen.

De jonge vrouw was het eerst genezen, want door de opoffering van Raffles hadden haar kleine voeten slechts weinig geleden.

Zij had echter eenige dagen zware koorts gehad — maar dat alles was voorbij en zoodra zij zelve kon loopen, wijdde zij zich aan de genezing van haren redder, met een teedere toewijding, die voor Brand hoegenaamd geen twijfel overliet, aangaande de gevoelens, welke de jonge vrouw ten aanzien van Raffles bezielde.

HOOFDSTUK II.

HET GEHEIME DOCUMENT.

Eenige uren later verlieten Henderson en Brand, na de noodige voorzorgsmaatregelen te hebben genomen, den kelder onder den ouden tempel, teneinde, als het kon, wat reebraad te gaan schieten voor de lunch.

Raffles had hen echter op het hart gedrukt, zich niet ver te verwijderen en ook zoo weinig mogelijk te schieten, teneinde hun aanwezigheid niet ontijdig te verraden.

De twee mannen waren ieder met een Winchester-repeteergeweer, hun revolvers en hun sterke kapmessen gewapend.

Zij schreden dwars over de met puin bedekte binnenplaats, waar hier en daar nog brokstukken stonden van de zware pilaren, die het dak van een gaanderij hadden gedragen, die om de binnenplaats heenliep.

Zij bleven aan den voet van een overeind staand muurgedeelte een oogenblik stilstaan en overtuigden zich, het geweer in den aanslag, dat de omstreken veilig waren.

En daarop richtten zij hun schreden naar een open plek in het woud, waar zij, toen zij hier hun kamp hadden opgeslagen, herhaaldelijk op wacht hadden gestaan, teneinde op het wild te loeren, dat tamelijk overvloedig was in deze streken.

Zij namen thans de grootste voorzichtigheid in acht, want de tegenwoordigheid van een tijger had hen ongerust gemaakt.

De twee jagers bevonden zich hier op de grens van de onafzienbare, woeste en bijna ontoegankelijke „jungle”, door Rudyard Kipling op zoo meesterlijke wijze bezongen.

Deze woeste wouden strekten zich uit in Noordelijke richting tot aan de grenzen van Thibet, en slechts weinigen hadden er in durven doordringen.

Men zeide dat het er wemelde van tijgers en jaguars, van slangen en van reusachtige kaaimannen, die zich bij honderden verscholen hielden in de moerassige wateren van de talrijke ondiepe riviertjes, welke men hier vond en die bijna allen schatplichtig waren aan de Bheri, de Tsangpo en vooral aan den machtigen stroom de Indus, die tienduizenden vierkante kilometers van Engelsch-Indië vruchtbaar maakt en in lengte wedijvert met de Ganges.

Men naderde hier het geheimzinnige gebied hetwelk nog slechts zoo weinig doorkend is,

waar honderden ontdekkingsreizigers het leven hebben gelaten, waar nog barbaarsche zeden heerschen, Aziatische zeden van duizenden jaren her.

Het was dus zaak voorzichtig te zijn en ooren en oogen goed den kost te geven.

De beide mannen waren de open plek juist genaderd, toen zij plotseling als aan den grond genageld bleven staan.

Aan de overzijde van het grasveld, dat hier ongeveer 80 meter breed was, liep, blijkbaar zonder zich eenig gevaar bewust te zijn en zonder de twee mannen op te merken, een reusachtige tijger.

Nog zelden had Brand zulk een schoon dier gezien en nu pas kwam hij goed tot het besef van de waarheid, dat de gevangen tijgers in een dierentuin meestal slechts een zwakke afspiegeling zijn van hun natuurgenoeten in de wildernis.

Het was een koningstijger van de grootste soort, prachtig gestreept en die zeker drie meter mat van den neus tot het puntje van den staart.

Het dier liep met den wreeden kop naar den grond gebogen en scheen een spoor te volgen.

De staart bewoog zich zachtjes heen en weer. Henderson was een weinig bleek geworden, maar anders verried niets zijn ontroering.

Toen vroeg hij op zacht fluisterenden toon aan Brand:

— Wilt gij schieten, mijnheer Brand? Van ons beiden hebt gij zeker de meest vaste hand! Zonder te antwoorden hief Brand zijn buks op.

Hij drukte den kolf tegen den schouder en mikte zorgvuldig op den kop van het dier.

Maar alsof de tijger door zijn instinct gewaarschuwd werd — hij nam eensklaps een geweldigen sprong, die hem bijna acht meter verder te midden van het struikgewas weder deed neerkomen en een seconde later was er van het koninklijke dier niets meer te bespeuren.

Brand liet met een teleurgesteld gebaar het geweer weder zakken en bromde ontevreden:

— Ik ben een paar seconden te laat geweest!

— Dat is in dit geval misschien beter dan een paar seconden te vroeg, mijnheer Brand! zeide Henderson meesmuilend. Het is altijd zaak, goed op een tijger te mikken, want zij zijn bij je voor je het weet! Goede hemel, ik wist niet dat die

beesten zoo groot konden zijn!

— Ik heb er nog nooit een gezien, die zoo groot was, Henderson! stemde Brand toe. En weet je wel, dat er lieden zijn, die deze monsters zonder vuurwapen durven aanvallen?

— Niet mogelijk, mijnheer Brand! riep de reus op ongeloofigen toon.

— Het is de volle waarheid, Henderson! Je hebt natuurlijk wel eens gehoord van de Sikhs. Het zijn Hindoes, uiterst dapper en zij zijn onze beste Indische soldaten. Welnu, de Sikhs uit de bergen treden den tijger tegemoet, slechts gewapend met een krom mes, dat bijna tien pond weegt en zeer scherp geslepen wordt. Zij houden het ondier nauwkeurig in het oog en op het oogenblik dat het den sprong zal doen en in de lucht zweeft, springen zij met onbegrijpelijke vlugheid terzijde en zwaaien hun vreeselijk wapen met uitgestrekte arm zoo krachtig in de richting van den tijger, dat het dier zichzelf als het ware onthoofdt. Het is meermalen voorgekomen, dat een krachtig man op deze wijze een grooten tijger glad den kop heeft afgeslagen!

— En komt het ook wel eens voor dat het omgekeerde het geval is, mijnheer Brand? vroeg Henderson droogjes.

— Ook dat komt voor, James! antwoordde Brand met een lachje. Het is bij die gevechten steds er op of er onder! Mist de man zijn eersten slag, of is de wonde niet ernstig genoeg, dan is hij onherroepelijk verloren, want de tijger kan hem met een enkelen slag de hersenpan verbrijzelen. Ik heb die messen, welke zij gebruiken vaak gezien en het is bijna onbegrijpelijk, dat zij met dit schijnbaar onnoozele wapen een tijger kunnen doden!

— Ik zal u wat zeggen, mijnheer Brand — ik ben niet vlug genoeg en ik zal het grapje niet uithalen met mijn kapes! Liever gebruik ik mijn geweer en ik hoop dadelijk raak te schieten! Waar zou die sinjeur zoo plotseling naar toe zijn gegaan?

— Ik denk naar de drinkplaats, Henderson! Het zal je wel bekend zijn, dat de wilde dieren zich iederen dag meestal des avonds, naar een bepaalde plek van de rivier begeven, om daar hun dorst te lesschen. De herten en al het andere hoefwild volgen hun voorbeeld.

— Op dezelfde plek, mijnheer Brand?

— Neen domoor, dat natuurlijk niet! antwoordde Brand schouderophalend. Zij zorgen wel dat zij op een veiligen afstand en altijd boven den wind blijven! En nu genoeg gepraat — wij moeten wat eetbaars trachten te schieten.

Zij gingen nog een weinig verder de wildernis in, thans zeer op hun hoede, want de ontmoeting met den tijger had niet nagelaten, indruk op de beide jagers te maken.

Eindelijk ontdekte Brand een klein aardvarken dat haastig wegsnelde, maar dat door zijn kogel achterhaald werd.

Henderson laadde het dier op zijn stevige schouders en de terugweg werd aanvaard.

Ongeveer een uur later betraden zij opnieuw de binnenplaats van den in puin gevallen tempel.

Zij hadden de binnenplaats ongeveer voor de helft overgestoken, toen Henderson plotseling onbewegelijk bleef staan met een uitdrukking van afgrijzen op zijn gelaat.

Hij staaarde naar iets op den grond en toen Brand de richting van zijn blik volgde, zag hij met ontzetting een kleine slang met een driehoekigen, eenigszins afgeplatten kop en boosaardig fonkelende oogen snel op den reus toeschuifelen door het droge, korte gras, dat hier tusschen de steenen woekerde.

Het was een diamant-adder, een van de vergiftigste slangen, die er in Engelsch-Indië te vinden zijn en wier beet onherroepelijk den dood brengt.

Henderson uitte een doffen schreeuw, liet het aardvarken vallen en maakte een wanhopige sprong achterwaarts, om zich buiten het bereik van het afschuwelijke kruipdier te stellen, dat zich met luid gesis bijna rechtstandig op zijn staart verhief en zich op den reus wilde werpen.

Henderson tuimelde achteruit, struikelde over een stuk steen en bonsde tegen een der zuilen aan, een stuk van bijna anderhalven meter hoog.

Henderson was een zeer zwaar man, de zuil stond wat wankel en stortte om, toen hij er met zijn volle gewicht tegenviel.

Maar Brand had zijn tegenwoordigheid van geest gelukkig spoedig herkregeu.

Snel als de gedachte trok hij zijn zwaar kapes, bestemd om er lianen mede door te hakken en met een enkelen slag hieuw hij het giftige reptiel in twee stukken.

Hij vertrapte den kop van het giftige monster onder zijn hiel en wendde zich toen tot Henderson, die op zijn achterdeel was gaan zitten en wiens bleek gelaat verried, welke angsten hij had doorstaan.

Hij stak Brand zijn grove knuist toe en zeide op trouwhartigen toon:

— Dat was maar juist op het nippertje, mijnheer Brand! Och, gij hebt mij al zoo vaak het leven gered, gij zoowel als Mylord, dat ik nu eigenlijk niet meer weet wat ik zeggen moet!

— Het kon niet mooier, Henderson — zeg dan maar niets! zeide Brand, met een zenuwachtig lachje, want ook hem was de schrik om het hart geslagen.

Hij stak Henderson de hand toe, om hem te helpen opstaan, toen zijn blik viel op den omgevallen zuil.

Deze bestond uit ronde schijven van omstreeks anderhalve voet dikte, die op elkander waren gestapeld.

Zij waren door den reus bij zijn val alle van hun plaats geschoven en op den grond terecht gekomen — en daardoor was de onderste steen ontbloot.

En in het midden daarvan ontwaarde de verbaasde Brand een cirkelronde opening, waarin een voorwerp stak, dat hij niet aanstonds kon thuisbrengen.

Het kon een stuk bamboe zijn, of anders iets dat er veel op geleek.

Hij kwam nader en zag dat het gat bereikt kon worden, door een loszittend gedeelte van den onderste ronden steen, bijna zoo groot als een hedendaagsche molensteen, maar wel vijf maal zoo dik, van zijn plaats te trekken.

Dat hoefde thans echter niet meer, omdat de dekstenen alle van hun plaats waren geraakt.

Brand bukte zich, nam het langwerpige voorwerp uit het gat en bekeek het aandachtig.

— Wat hebt gij daar toch, mijnheer Brand? vroeg Henderson, die nieuwsgierig naderbij was getreden.

— Dat mag de drommel weten Henderson! Maar dat is wel zeker, dat die diamantslang oorzaak is geweest, dat wij een heel zeldzame vondst hebben gedaan! Laten wij het aanstonds aan Mylord gaan toonen!

— Dadelijk, mijnheer Brand! Goede hemel, ik bedenk daar dat zij beneden wel erg geschrokken zullen zijn door het lawaai van die omvallende pilaar! Ik ben erg onhandig geweest!

— Ik zou me maar niet verontschuldigen, Henderson — ik ben er van overtuigd dat je zoogenaamde onhandigheid Mylord in een zeer rooskleurig humeur zal brengen, want zooals je weet, is hij verzot op oudheden!

— En zou dat ding oud zijn, dat gij daar in de hand hebt, mijnheer Brand?

— Heel oud, Henderson — ik taxeer wel 5000 jaren en misschien nog ouder!

Henderson zette groote oogen op, maar hij zeide niets, liep op het luik toe, trok het open en riep naar beneden, als om Raffles gerust te stellen:

— Alles in orde hier boven! Het was maar een grapje van mij!

En hij begon de steenen trap af te dalen, door Brand op den voet gevolgd.

— Mag ik weten waarom jullie je aankomst hebt meenen te moeten aankondigen door de nabootsing van een aardbeving vroeg Raffles, die in zittende houding tegen de zuil rustte, terwijl Sherah bezig was een soort jam te maken van de vruchten, welke Henderson dien morgen had meegebracht.

— Neem het ons niet kwalijk, Edward! zeide Brand half lachend, half ernstig. Het was onze schuld niet — het was de schuld van een diamantslang!

En hij vertelde met eenige woorden wat er zooeven op de binnenplaats van den tempel was voorgevallen.

Raffles had aandachtig toegeluisterd en riep nu vol belangstelling uit:

— Dat is zeker de vreemdste zaak waarvan ik ooit gehoord heb! Ik zou jullie in overweging willen geven de binnenplaats eens grondig te onderzoeken, want misschien huist er nog wel meer van dat giftige gebroed! Ik heb midelen tegen slangenbeten bij mij — maar tegen den beet van den diamantslang sta ik machteloos! Wanneer men er niet in kan slagen onmiddellijk de beet met een gloeiend ijzer uit te branden en het vleesch daarom heen weg te snijden, dan is het slachtoffer onherroepelijk ten doode gedoemd! Maar laten wij die slang rusten en toon mij het voorwerp eens, dat jullie op zulk een bijzondere wijze in de geheime bergplaats van die zuil hebt gevonden!

— Hier heb je het — ik houd het voor een stuk bamboe — en ik geloof dat er iets in zit, zeide Brand, terwijl hij het gele voorwerp dicht bij zijn oor heen en weer schudde.

Hij stak het vervolgens Raffles toe, die het eenige oogenblikken aandachtig bekeek en daarna zijn oogen met een eigenaardige uitdrukking op het gelaat van den jongen man vestigde.

— Bamboe? Neen — daarin vergis je je, Charles! Het is het zuiverste goud dat ik ooit gezien heb!

— Goud! riep Brand vol verbazing. Maar dan is het een koker! Zie eens spoedig wat er in zit?

— Dat was ik juist van plan, hernam Raffles glimlachend. Wij hebben echter volstrekt geen haast — wij zullen het op ons gemak doen als je het goed vindt.

Hij wreef den koker, die omstreeks een voet lang was en een paar duim in doorsnee mat, een paar malen over het leder van zijn rijbroek en toonde toen de glanzende plek aan Charly, terwijl hij zeide:

— Ik geloof niet dat bamboe op deze wijze zou schitteren! Het is wel degelijk goud en zeer fraai bewerkt op den koop toe! Ik denk dat dit voorwerp afkomstig is uit den tijd toen de Mongolen hier nog meester waren! Vooral de priesters hadden het in het versieren van gouden en zilveren voorwerpen tot een buitengewone hoogte gebracht! Zie eens die prachtige voorstellingen van vogels, herten, paarden en honden! Hier is een geheele reeks van zinnebeelden — en dit zijn teekens, die ik niet ken!

Sherah was langzaam naderbij gekomen en zeide nu op bescheiden toon:

— Misschien... als ge mij zoudt willen veroorloven Sahib, die teekens eens te bezichtigen... ik ben een Hindoesche!

— Dat is waar, Sherah — tot wie zouden wij ons beter kunnen wenden, dan tot u! zeide Raffles snel. Kunt gij mij zeggen wat die teekens beduiden?

De jonge vrouw had den gouden koker uit de handen van Raffles aangenomen, bekeek de teekens eenige oogenblikken en zeide toen:

— Het zijn de zeven Openbaringen van Brahma! Zij stellen voor Liefde, Zelfverloochening, Armoede, Opoffering, Medelijden, Onderdanigheid en Goedheid.

Zij gaf den koker terug, na de teekens nog eens te hebben gezien en Raffles bedankte haar met eenige vriendelijke woorden.

Hij trachtte nu te ontdekken, hoe de koker gesloten werd, maar het duurde geruimen tijd alvorens hij, verborgen in een versieringsmotief een uiterst fijn stiftje had gevonden, niet dikker dan een speld, hetwelk hij omlaag drukte.

Thans kon hij zonder moeite het bovenste gedeelte van den koker losschroeven.

Henderson en Brand waren genaderd en keken in groote spanning toe.

De koker bevatte een opgerold stuk perkament, dat uitnemend geconserveerd was en waarop de tand des tijds geen vat scheen te hebben gehad, hetgeen ook niet verwonderlijk was, want het was steeds volkomen van de lucht afgesloten geweest en veilig bewaard in het binnenste van den steenen pilaar.

Raffles ontrolde het dikke perkament en zag dat het met eigenaardige teekens overdekt was.

— Wat stelt het voor, Mylord? vroeg Henderson ongeduldig.

— Het is schrift, Henderson! antwoordde Raffles glimlachend.

— Wat is dat? riep de reus verbaasd uit. En mijnheer Brand vertelt mij zooveen dat dit ding al minstens 5000 jaar oud moet zijn! Ik meende echter dat de schrijfkunst pas in het begin van de middeleeuwen meer algemeen verspreid werd!

— De menschen, Henderson, die 5000 jaar geleden leefden, met name in deze Oostersehe landen waren in talrijke opzichten heel wat beschaafder dan de lieden die tijdens de middeleeuwen bestonden! antwoordde Raffles. Hun kunstvoorwerpen behooren tot de allerschoonste wat er ooit vervaardigd is! In Pompeï, dat 75 jaren na Christus' geboorte volkomen verwoest werd, zijn, na de opgraving, vaten en muurschilderingen gevonden, gouden en bronzen kunstvoorwerpen, waarbij vergeleken onze hedendaagsche sierkunst slechts erbarmelijk geknoei is! De Chineezzen kenden reeds 6000 jaren geleden het buskruit, weet je dat wel? Zij kenden het glas, zij kenden de boekdrukkunst!

— Kenden zij de bioscoop, Mylord? vroeg Henderson langs zijn neus.

— Je denkt mij te vangen, James — en ik zou er toch niet eens een eed op durven doen, dat zij die niet kenden! antwoordde Raffles met een flauwen glimlach. Ik verzeker je echter, dat de oude Chineesche, Japansche en Indische beschaving, zeer waarschijnlijk op een hooger peil heeft gestaan dan de onze — en zeker waar het betreft de beoefening der schoone kunsten! De oude Egyptenaren wisten goud te emailleeren op een wijze, zooals het naderhand nimmermeer gelukt is! En nu zullen wij eens overgaan tot de beschouwing van dit document!

Raffles had het perkament tusschen de vingers uitgespreid en bekeek het met de grootste aandacht.

Het was beschreven met eigenaardige karakters, die hij aanstonds als sanscrit herkende.

Raffles had deze taal bestudeerd en toch was het hem volkomen onmogelijk, de beteekenis te raden van deze teekens.

Zij waren op het papier geteekend of geschilderd met zwarten inkt, die nog slechts zeer weinig verbleekt was.

In het midden van de achterzijde van het perkament was een soort plattegrond geteekend, voorzien van iets dat zeker een verklarend bij-schrift moest beteekenen, maar dat voor Raffles vooralsnog een duister raadsel was.

HOOFDSTUG III.

DE SCHAT.

Een oogenblik bleven Raffles en Brand verbaasd over het perkament heengebogen.

Toen onderzocht Raffles het stuk wat nauwkeuriger en zeide na eenige oogenblikken op zachten toon:

— Ik geloof, dat we hier een zeer merkwaardige vondst hebben gedaan, Brand! Te oordeelen naar de letterteekens van dit stuk, moet het op zijn minst eenige duizenden jaren oud zijn. Wanneer ik mij niet vergis, dan werden deze teekens speciaal gebruikt door de Mongoolse priesters, die ook in deze streken oppermachtig waren en pas veel later werden verdreven tot aan gene zijde van de huidige Chinese grens.

— Ik zag het voor sanscrit aan, Edward!

— Daar heeft het ook zeer veel van, hernam Raffles, terwijl hij het stuk nogmaals aandachtig bekeek.

De jonge Hindoesche was naderbij gekomen en zeide nu met zachte stem, nadat zij het schrift gedurende eenigen tijd had bekeken:

— Wilt gij mij een opmerking veroorloven, Sahib?

— Natuurlijk, Sherah! antwoordde Raffles haastig.

— Dan zou ik u willen zeggen, dat deze taal het Pali is, dat is de taal van de canonicke boeken der zuidelijke Bhoedhisten!

Raffles en Brand wisselden snel een blik met elkander en keken toen de jonge vrouw, in wier wangen een zachte blos was opgestegen, aandachtig en nieuwsgierig aan.

— Het verbaast u, dat ik dit weet, Sahib, ging Sherah voort, maar ik moet u zeggen, dat mijn vader mij, voor ik in den harem van Ram Kazilbash kwam, een goede opvoeding heeft doen geven! Hij zelf was een beroemd taalvorser, die door vele Europeesche geleerden geraadpleegd werd, die naar ons land waren gekomen, om een studie van de taal te maken en hij bracht op mij zijn liefde over voor het onderzoek van onze oudste talen! De Maharaja bezat een zeldzame bibliotheek van oude geschriften en in het begin van mijn verblijf in den harem heb ik vele van die oude, vergeelde manuscripten doorbladerd!

— Gij kunt u dus niet vergissen in den aard van dit geschrift? vroeg Raffles.

— Neen, Sahib, ik vergis mij niet! Dit stuk is inderdaad in Pali geschreven. Het oudste Indische schrift, hetwelk gij, Europeanen, kent, dateert uit de derde eeuw voor Christus — maar de boekerij van den Maharaja bevat geschriften, die nog ouder zijn en dit stuk is stellig ook minstens een paar eeuwen ouder!

— Zoudt gij dan meenen, dat gij dit stuk zoudt kunnen ontcijferen? vroeg Raffles, wiens belangstelling in de hoogste mate gewekt was.

Hij had haar het perkament in de handen gegeven en de jonge vrouw liet er eenige oogenblikken haar blikken over dwalen.

Toen zeide zij langzaam:

— Het is geheimschrift, Sahib en het zal niet zoo spoedig gaan — daar zult gij op moeten rekenen!

— Wij hebben tijd in overvloed, Sherah, hernam Raffles glimlachend — neem dit stuk en onderzoek het met aandacht! Ik zou zeer gaarne den inhoud kennen — ik ben zelf een zeer groot liefhebber van de taalstudie en wie weet welke merkwaardige bijzonderheden dit stuk bevat!

— Ik zal trachten u tevreden te stellen, Sahib! antwoordde de jonge vrouw eenvoudig.

Zij trok zich met het stuk perkament terug in een hoek van het keldergewelf, maar niet dan nadat zij met vaardige en zachte hand de verbanden vernieuwd had om de gewonde voeten van den man, die haar het leven had gered.

Zij zat daar uren achtereen heel stil, terwijl slechts nu en dan het perkament in haar handen even bewoog en alleen haar lippen prevelde onafgebroken, alsof zij in zichzelf sprak.

Intusschen had Brand aan Raffles het avontuur met den tijger verhaald, zoo spoedig gevolgd door de ontmoeting met de diamantadder, die zulke vreeselijke gevolgen had kunnen hebben en die op zulk een zonderlinge wijze geleid had tot de ontdekking van het document.

Raffles had aandachtig toegeluisterd, en zeide, toen Brand zijn verhaal beëindigd had:

— Ik wilde wel dat ik reeds weder het gebruik over mijn voeten terughad, Brand, want de toestand begint steeds gevaarlijker te worden! Wanneer het wilde gedierte eenmaal ons spoor heeft gevonden, dan zullen wij hier een ware belegering moeten doorstaan, en dan is er nog

een ander groot gevaar — en dat dreigt niet van den kant van de tijgers, maar van dien van een menschelijk wezen, dat nog meer te vreezen is, omdat het nog bloeddorstiger is en nog wreeder!

— Je bedoelt Ram Kazilbash? vroeg Brand.

— Ja, hem bedoel ik! Hij is een zeer wraakzuchtig man, en wij mogen er niet op rekenen, dat hij zoo spoedig zijn pogingen zal opgeven om niet alleen zijn lievelingsvrouw, maar ook de mannen in handen te krijgen, die hem zoo zwaar hebben beleedigd, en hem zijn buit hebben ontfroefd! Ik ben er van overtuigd dat nu nog zijn soldaten het geheele land afloopen om ons weder in handen te krijgen — en het is mij nog niet recht duidelijk, hoe wij moeten ontkomen, wanneer wij eenmaal deze veilige schuilplaats verlaten hebben. En de hemel geve, dat die schuilplaats niet ontijdig wordt ontdekt! Wij zijn slechts met drie mannen, en wij zouden dit hol onmogelijk lang kunnen verdedigen tegenover een groote overmacht! Zeg mij eens Brand — heb je dezen kelder al eens grondig onderzocht?

— Zoo grondig als men maar wenschen kan! antwoorde de jonge man. Hij is ongeveer 60 meter diep en 40 meter breed, uit zeer zware, vierkante steenen opgemetseld, en het verwulft wordt geschraagd door een twaalfstal fraai bewerkte zuilen, juist zooals die, waartegen je geleund ligt. Het zijn zeer zware pilaren, in den vorm van een dikbuikige vaas, met korten hals, en geschulpten rand.

— Heb je er volstrekt niets gevonden — niets wat je een denkbeeld kon geven van hetgeen er vroeger in dezen kelder bewaard werd?

— Toch wel, Edward! Ik vond juist vanmorgen in een der hoeken een steenen vat, zorgvuldig afgedekt, en toen ik het deksel verwijderde bleek dat vat den kostelijksten wijn te bevatten, dien ik nog ooit geproefd heb!

— Dat is geen wonder, Brand — men kan hier inderdaad van een goed belegen wijntje spreken! zeide Raffles glimlachend. Het moet namelijk 25 eeuwen oud zijn! Je moet me er aanstonds een beker van laten proeven! Nu, dan hebben wij hier misschien eenvoudig te doen met een soort provisiekelder, waar de priesters de offergaven opstapelden, welke door het volk aan de Goden werden gebracht! Hoe belangwekkend de plek echter is, ik zou liever wenschen, dat wij haar konden verlaten, want op den duur moet dit verblijf onder den grond schadelijk voor onze gezondheid zijn!

De beide vrienden bleven nog geruimen tijd met elkander spreken, terwijl Henderson den eenvoudigen maaltijd bereidde, aan den voet van de trap, nadat hij het luik met een stuk

hout had opgezet, zoodat de rook van het kleine houtvuur gemakkelijk door de opening kon ontwijken.

De dag verliep verder zonder dat zich eenig incident voordeed, maar dienzelfden nacht klonk het gebrul van den koningstijger dreigend dichtbij — het wilde dier rook zonder eenigen twijfel de aanwezigheid van menschen.

Raffles was er zelfs van overtuigd, dat hij zich vlak boven den kelder moest bevinden, en snuffelend heen en weer liep, op zijn zachte voet-zolen, door den bouwval van den ouden tempel.

Dien dag echter vond Sherah den sleutel van het geheimschrift niet, en ook den volgenden dag zocht zij vruchteloos en onafgebroken, zelfs onder de maaltijden, ofschoon Raffles haar reeds dringend had verzocht, zich niet al te zeer in te spannen.

Intusschen genazen de wonden van Raffles zeer voorspoedig, en op den derden dag na het vinden van het document kon hij reeds, geleund op den schouder van Brand eenige malen den kelder op en neder loopen.

Toen hij zich weder op zijn sponde nederliet, zeide hij:

— Morgennacht vertrekken wij Brand!

— Dat is toch veel te vroeg, Edward! riep Brand verschrikt uit. Je kunt nog onmogelijk genezen zijn morgen!

— Morgennacht vertrekken wij! herhaalde Raffles met stemverheffing, en op vastberaden toon! Onze toestand wordt hier onhoudbaar en wij moeten tot iederen prijs trachten te vluchten.

— Vergeet je dat wij geen paarden hebben?

— Die moeten wij zoo spoedig mogelijk zien te krijgen en geeft men ze ons niet goedschiks, of zouden wij ons verraden door rijdieren te koopen — dan nemen wij ze! Wij moeten natuurlijk paarden hebben, want zonder die dieren kunnen wij onmogelijk de dichtst bijzijnde spoorlijn bereiken!

— Ram Kazilbash zal alle wegen scherp doen bewaken, Edward, die naar het Zuiden, naar de spoorlijnen voeren! wierp Brand tegen.

— Toch moeten wij naar het Zuiden heen, Brand — het zou veel te gevaarlijk zijn, te willen trachten, in Noordelijke of Noord-Oostelijke richting te ontkomen, waar slechts weinig gebaande wegen zijn en waar wij te doen zouden krijgen met woeste stammen, die het gezag der Engelschen niet erkennen en die ons, tenminste wanneer zij van onze ontvluchting op de hoogte zijn, onverbiddelijk aan den Maharaja van Dacca zouden uitleveren, wanneer zij ons in handen kregen.

— Dat mag zoo zijn, Edward, maar toch....

Een luide kreet deed hem ophouden en ver-

schrikt omzien naar Sherah, die reeds uren lang zwijgend in haar hoekje neerzat en het geheime document bestudeerde met een hardnekkigen ijver, die door niets aan het wankelen was te brengen.

De wangen van de jonge vrouw gloeiden koortsachtig en haar prachtige zwarte oogen schitterden in zegepraal, toen zij opsprong en op Raffles toesnelde, het perkament in de kleine vuist geklemd.

— Ik heb het gevonden, Sahib, ik heb het gevonden! riep zij uit. Het is mij gelukt — ik heb het geheimschrift weten te ontraadselen!

— Wanneer ik daar verheugd om ben, Sherah, dan is het in hoofdzaak, omdat gij thans uw oogen en uw hersens niet meer behoeft in te spannen, hernam Raffles glimlachend. Ik bewonder uw schranderheid — en ik zou gaarne vernemen wat de inhoud is van het document!

De jonge vrouw had de oplossing van het raadselschrift op een stuk papier geschreven.

Zij nam nu met onnavolgbare bevalligheid aan de voeten van Raffles plaats en las met haar diepe, klankvolle stem het volgende voor:

„In het jaar 4913 hebben de priesters van Bhoedha hier, op deze plek, te midden van de eeuwige wildernis hunnen tempel gesticht.

Te zelfder tijd bouwden zij het huis van Vishnoe, hetwelk gelegen is op een uur gaans van deze plek, wanneer men het boschpad volgt, dat zich door het woud kronkelt.

De mensch is sterfelijk en wij willen onze schatten, door de geloovigen geschonken, toevertrouwen aan den schoot der aarde, want de tijden zijn somber van dreigend gevaar en wij moeten op alles voorbereid zijn.

Weet, o sterveling, die dit vindt, waar wij deze schatten, verborgen hebben. Daal de trap af, die naar den kelder voert, onder deze binnenplaats gelegen.

Richt uw schreden naar den zevenden pilaar aan uwe linkerhand.

Verschuif de Lelie van den Bhoedha, wiens beeltenis is aangebracht aan den voet van dezen pilaar.

Daal af in de opening die zich zal vormen.

Een gang zal zich voor u uitstrekken, welke dezen tempel verbindt met dien van Vishnoe.

Halverwege deze gang is, in een kleine nis ter rechterzijde, een bronzen beeld van Siva geplaatst.

Til dit beeld van zijn plaats en druk den stift omlaag, dien gij zult ontwaren in het

midden van de holte, door het beeld bedekt. Dan zal de schat des tempels u zijn!”

Raffles en zijn beide lotgenooten hadden met de grootste aandacht geluisterd naar de voorlezing van dit eigenaardige stuk, duizenden jaren geleden geschreven en zoo goed bewaard, alsof het gisteren geweest ware.

— Het klinkt bijna als een sprookje! zeide Brand op zachten toon.

Sherah had haar zwarte oogen naar Raffles opgeheven en stak hem het papier toe, terwijl zij met een zachten glimlach zeide:

— De tempelschat is u, Sahib!

— En gij zoudt ze mij afstaan, Sherah, aan mij, den vreemdeling, den Engelschman? vroeg Raffles langzaam.

De jonge vrouw antwoordde niet dadelijk, maar keek Raffles aan met een raadselachtigen blik in haar fluweelzwarte oogen.

Toen zeide zij, terwijl zij het gelaat afwendde:

— Gij hebt mij het leven gered, Sahib, gij hebt u voor mij willen opofferen! Gij hebt het eerst aan mij gedacht, toen uw vrienden ter hulp kwamen opdagen! Ik — ik wensch dat die schat aan u zal toebehooren! Oh, kon ik slechts op een andere wijze van mijn dankbaarheid getuigen!

De jonge vrouw had het op zulk een harts-tochtelijken toon gezegd, dat Brand in een oogeblik begreep wat er in het hart van de jonge vrouw omging.

Hij wierp een zijdelingschen blik op Raffles maar deze keek zwijgend, met saamgeknepen lippen op de schoone Hindoesche neer en zeide slechts:

— Ik deed niets anders dan mijn plicht, Sherah — iedere andere man, dien naam waardig, zou juist zoo gehandeld hebben als ik het deed! Maar komaan — wij zullen eens zien in hoeverre dit geheimschrift waarheid spreekt! Gij gevoelt u toch zeker krachtig genoeg om ons te vergezellen, Sherah?

— Ja, Sahib, ik wil u niet alleen laten!

— Op weg dan! beval Raffles. Wapent u vrienden, al denk ik, dat dit een overbodige voorzorg zal zijn!

— Misschien wel niet zoo overbodig, Edward — vergeet niet, dat wij den kelder onbewaakt moeten achterlaten en dat degeen die hier binnendringt, zich wel eens van onze wapens zou kunnen meester maken!

— Je hebt gelijk — wij zullen alles medevoeren en de sporen van ons verblijf hier zoo veel mogelijk uitwischen, hernam Raffles.

Dadelijk togen allen aan den arbeid om de

bewijzen van hun verblijf in den kelder zooveel mogelijk te vernietigen.

De half verkoelde takken van het houtvuur, waarboven Henderson de maaltijden gereed placht te maken, werden in een hoek bijeengeschoven, de wapens werden omgehangen, de tent en het eetgerei werden in den duistersten hoek verborgen en ten slotte werden de lampen gedoofd.

Bij het licht van de electriche zaklantaarn van Brand, begaven allen zich naar den zevendenden pilaar, die uiterlijk volkomen gelijk was aan alle andere.

Raffles bukte zich, zocht naar het Bhoedha-beeld, vond de Lelie, verschoof deze heilige bloem een weinig — en aanstonds viel een stuk van het benedenste gedeelte van den pilaar, die gedeeltelijk hol bleek te zijn, terug.

Zij staarden in een nauwe opening, waaruit een bedompte lucht hen tegemoet kwam.

— Ik zou wel eens willen weten of ik daar door kon! bromde Henderson.

Inderdaad was de opening klein genoeg en het zou nog de vraag zijn, of de reus er zijn geweldig lichaam doorheen zou kunnen persen.

— Wij zullen eerst afdalen, Henderson, zeide Raffles. Het zou onaangenaam zijn, wanneer jij halverwege bleef steken en den ingang voor ons afsloot!

En met deze woorden nam hij in zittende houding op den vloer plaats, stak de beenen door het gat, tastte even rond en kreeg de bovenste trede van een smalle, steenen trap onder de voeten.

Hij schoof zich verder door de opening en was even later uit het gezicht verdwenen.

Zijn stem scheen van heel ver te komen, toen hij riep:

— Kom, Sherah — ik zal licht maken met mijn lantaarn.

Het volgende oogenblik drong het schijnsel van zijn electriche zaklantaarn door de vierkante opening naar buiten en bij het licht daarvan daalde de Hindoesche behoedzaam langs de smalle steenen trap van twintig treden omhoog.

Na haar volgde Brand, die al heel weinig moeite had met de afdaling en ten slotte kwam Henderson, wiens hijgend geblaas en geproest maar al te duidelijk bewezen, dat de opening voor zijn zwaar lichaam eigenlijk niet berekend was.

Hij schold dan ook niet weinig op de vervaardigers van den pilaar en ook op de lichaamsafmetingen van de Bhoedha-priesters, die van deze geheime gang gebruik hadden gemaakt, terwijl hij zich door het gat wrong en daarop de kleine deur achter zich dichttrok.

Een oogenblik later vonden allen zich vereenigd aan het begin van een onderaardsche gang, ongeveer een meter breed en iets meer dan anderhalve meter hoog, zoodat allen in gebukte houding moesten loopen.

— Wat een dwergen, die priesters van 25 eeuwen geleden! pruttelde Henderson, die bijna zes voet lang was en alle moeite had om niet met zijn hoofd tegen de zoldering te stooten van de tunnel, waarvan de wanden op kunstige wijze waren opgebouwd uit grijze, vierkante steenen, zoo voortreffelijk gevoegd als hedendaagsche metselaars het niet zouden kunnen verbeteren.

De kalk was klaarblijkelijk van uitnemende hoedanigheid geweest en van verzakkingen viel niets waar te nemen.

De wanden zoowel als de vloer waren kurkdroog en geen enkel vochtdeeltje scheen in de gang te hebben kunnen doordringen.

De tunnel was kaarsrecht en zeer gemakkelijk te begaan, want de voet vond geen enkele oneffenheid.

Zwijgend gingen zij verder, tamelijk snel, totdat Raffles, die vooraan liep, eensklaps stilstond en op half gedempten toon beval:

— Halt! Hier is de nis — en daar is het beeld van Siva!

Inderdaad, men bevond zich hier voor een tamelijk groote uitholling in den rechterwand van de onderaardsche gang, waarin een soort altaar was geplaatst, door een kunstenaarshand uit brons gesmeed en in het midden daarvan verhief zich een standbeeld der Godin Siva van hetzelfde metaal.

Henderson werd te hulp geroepen en het viel den reus al heel gemakkelijk, het beeld, dat niettemin bijna 150 kilo woog, van zijn plaats te tillen en naast het altaar op den vloer te zetten.

Een cirkelronde opening van omstreeks een voet doorsnede, werd in de bovenzijde van het altaar zichtbaar.

Raffles hield er zijn lantaarn boven en had al zeer spoedig in het midden een koperen stift ontdekt.

Hij drukte er met kracht op en met een zacht knarsend geluid draaide eensklaps het geheele altaar om een onzichtbare spil in den achterwand van de nis en maakte aldus een opening in dien wand vrij van omstreeks een halve meter breedte en een meter hoog.

Raffles, die haastig achteruit had moeten springen om niet door het zware altaar te worden getroffen, hurkte neder en liet het schijnsel van zijn lantaarn door de opening in een kleinen, gemetselden kelder vallen, die geen anderen uitgang had dan het zoeven ontdekte gat.

Rondom tegen de wanden stonden met koper beslagen en met het vel van kaaimannen overtrokken koffers, afgewisseld met meterhooge bronzen en zilveren vazen.

Raffles wenkte zwijgend en verdween door de opening, door zijn drie tochtgenooten gevolgd.

Zij bevonden zich in een klein vertrek, zuiver vierkant, ongeveer twee en een halve meter breed en twee meter hoog, zoodat zij er allen gemakkelijk recht op konden staan.

Raffles trad op een der koffers toe en sloeg het deksel terug.

Het voorwerp was tot halverhoogte gevuld met gemunt goud....

Hij wierp een blik in de zilveren vaas, die er naast stond — stak er de hand in — en toen hij die gesloten weder terugtrok en opende, lagen er op den palm een twaalfstal der schoonste safieren, waarop zijn bewonderend oog nog ooit gerust had!

— De schatten van Aladin! mompelde Brand, die reeds heel veel dergelijke zaken had gezien en niettemin verbleekte van ontroering bij het zien van dezen ongehoorden rijkdom.

Want de vaas, waarin Raffles de hand had gestoken, was tot bijna het midden gevuld met deze heerlijke steenen — en hij schatte de waarde van de safieren alleen op ruim een half miljoen pond sterling!

Een tweede vaas bevatte onberispelijk geslepen diamanten, afwisselend in grootte, van die van de erwt tot die van het duivenei — en Henderson verklaarde naderhand, dat hij er letterlijk van „op zijn beenen stond te trillen”.

Bij handen vol tegelijk kon Raffles de diamanten uit de vaas putten, steeds meer — steeds meer, tot er voor een waarde van veel millioenen op het deksel van een der kotters was uitgespreid....

De Groote Onbekende zelf was zoo onder den indruk, dat hij geen woord sprak.

Voor Sherah echter scheen deze vondst een der gewoonste zaken ter wereld te zijn.

Zij keek nauwelijks naar de diamanten, naar de robijnen en amethisten, naar de topazen en de smaragden om — haar zwarte oogen keken slechts naar het gelaat van Raffles....

PIRATE

VIRGINIA CIGARETTES

HOOFDSTUK IV.

DE TIJGER.

Raffles dacht er evenwel niet aan, reeds thans een soort inventaris op te maken van den inhoud dezer wonderlijke schatkamer.

Dat zou zeker eenige uren ophouden, en hij wilde eerst zien, waarheen de tunnel hem zou voeren — het kon misschien van nut zijn, te weten, op welke plek van den tempel van Vishnoe zij uitmondde.

De edelsteenen werden dus weder in de vazen gedaan, de koffers, die gouden munten, gouden vaatwerk, zilveren en gouden staven en andere prachtige kunstvoorwerpen bevatten, werden weder gesloten, en allen verlieten de schatka-

mer, om den tocht door de tunnel voort te zetten.

Er werd weinig gesproken, want allen waren onder den indruk van hetgeen zij zooeven hadden gezien.

Daar bevonden zich schatten, waarmede de Groote Onbekende duizenden gezinnen gelukkig zou kunnen maken!

Na 20 minuten te hebben geloopt, bemerkte Raffles dat de onderaardsche gang plotseling ophield!

De rechterwand eindigde hier in een zeer steile, steenen trap met smalle treden, en toen

Raffles het licht van zijn lantaarn naar boven richtte, kon hij geen enkele opening zien.

— Wacht hier even op mij! zeide hij, zich tot zijn tochtgenooten wendende. Ik moet zien, waarheen deze trap ons voert!

Hij hing zijn lantaarn aan een knoopsgat van zijn jachtbuis, en begon de trap niet zonder moeite, te bestijgen.

Maar eindelijk kon hij niet verder, want de trap versmalde zich nu zoodanig, dat er geen plaats was om ergens den voet te zetten.

Toch moest hier ergens een uitgang zijn, dat begreep hij zeer goed.

Hij bekeek dus den wand rondom zich aandachtig, en na eenig zoeken meende hij een uitsteeksel te hebben ontdekt, hetwelk hij trachtte te verschuiven.

Het lukte hem pas na veel moeite het uitsteeksel een weinig in te drukken, en op hetzelfde oogenblik sprong er een kleine deur open, en flauwtjes drong het daglicht naar binnen.

Voorzichtig stak Raffles het hoofd naar buiten en keek toen verwonderd rond.

Hij zag een met marmeren platen bekleeden wand op ongeveer 5 voeten van zijn gelaat verwijderd, en links en rechts, maar veel verder vielen zijn blikken op een dergelijken wand.

Hij waagde het er op, door de gevormde opening naar buiten te kruipen, en nu pas bleek het hem waar hij zich bevond — de smalle trap had toegang gegeven tot het binnenste van het geweldige groote beeld van Vishnoe, en zij eindigde in het voetstuk, waarop de Godin geplaatst was.

Wat hij zooeven gezien had, waren de zijwanden en de achterwand van de groote tempelzaal, waar hij op dien noodlottigen avond Sherah voor het eerst gezien had.

Hij luisterde aandachtig, maar toen hij volstrekt niets hoorde, hief hij voorzichtig het hoofd op, totdat hij kon heen zien over den rand van den lagen, gebeeldhouwden wand, die de altaar ruimte van het overige van de tempelzaal afscheidde.

De tempel was ledig.

Geen enkele geloovige knielde neder om Vishnoe te aanbidden.

Hij keerde naar de opening terug en riep op zachten toon zijn metgezellen, die een voor een met groote behoedzaamheid door de nauwe opening naar buiten klommen.

Een oogenblik later waren zij alle vier in de tempelzaal verenigd.

Raffles deed de kleine deur in het benedenstuk van het afgodsbeeld zorgvuldig dicht, na zich te hebben vergewist van de wijze, waarop

men ze van buiten weder kon openen, en daarop begaven hij en metgezellen zich met groote voorzichtigheid door de tempelzaal naar het voorportaal, dat ook geheel eenzaam en verlaten lag.

Raffles trad het eerst naar buiten en wierp een blik om zich heen.

Niets liet zich zien.

De zon daalde naar de kim, en over een uur zou de duisternis zijn ingetreden.

Toen wendde hij zich tot zijn metgezellen en zeide op ernstigen toon:

— De ontdekking van deze onderaardsche gang kan ons van groot nut zijn, vrienden, in geval wij onverhoeds zouden worden overvallen! Ik geloof dat thans niets meer in den weg staat aan onze vlucht — maar eerst moeten wij ons van paarden voorzien, want wij zijn hier op verscheidene dagreizen te paard verwijderd van de dichtst bijzijnde spoorlijn.

— Hoe komen wij aan paarden? vroeg Brand.

— Ik zal ze gaan halen! antwoordde Raffles bedaard.

— Dan stelt gij u aan het grootste gevaar bloot, Sahib! riep Sherah uit. Gij kunt er van overtuigd zijn, dat Ram Kazilbash overal zijn spionnen heeft uitgezonden, die de wegen bewaken en zij zullen u aanstonds gevangen nemen! En dan kan uw lot niet twijfelachtig zijn — de Maharaja zal u laten dood martelen! En ditmaal zal hij wel zorgen, dat gij hem niet kunt ontsnappen!

— Ik zal mij weten te vermommen, Sherah! zeide Raffles. Wanneer ik mij klee in de landsdracht, dan zal men mij niet zoo spoedig ontdekken! Gelukkig spreek ik uw taal vrij goed, en ik zal de dichtst bijzijnde plaats, Dailak, weten te bereiken om daar paarden te koopen. Het moet morgen geschieden, zoo vroeg mogelijk, opdat ik nog in den loop van den dag terug kan keeren.

— Laat mij u dan vergezellen! vroeg de jonge Hindoesche op smeekenden toon. Ik ken hier de wegen beter dan gij, ik zal onmogelijk kunnen verdwalen en ik zal u geleiden!

— Neen, Sherah, want gij zoudt aanstonds worden herkend! hernam Raffles zacht. Gij moet bij mijn twee vrienden blijven — het is werkelijk beter!

— Wat zullen wij nu doen? vroeg Brand, toen Sherah zwijgend achteruit trad.

— Terugkeeren en alles voor onze vlucht in gereedheid brengen! antwoordde Raffles kortaf. Ik zal ook een pakpaard meebrengen, want wij zullen wel eenige malen moeten kampeeren, alvorens wij een station hebben bereikt van de spoorlijn.

— Gaan wij weder door de onderaardsche gang terug?

— Ja.

— En — de schat?

— Wij zullen medenemen wat een paard kan dragen — en het overige zullen wij komen halen als de omstandigheden wat gunstiger zijn! Komt, vrienden — wij moeten thans handelen, zonder een oogenblik te verliezen!

Maar op het oogenblik dat het viertal den tempel wilde binnengaan, liet zich in de onmiddellijke nabijheid van het gebouw een vreeselijk gebrul hooren.

De struiken kraakten en het volgende oogenblik stond een reusachtige tijger met zwiepende staart en wreed fonkelende oogen in het midden van de open plek, die zich voor den tempel-ingang bevond.

De verschijning van den tijger had zoo plotseling plaats gevonden, dat allen er volkomen door verrast waren.

Raffles rukte zijn geweer van den schouder, legde aan, mikte even op het dier en gaf vuur.

Maar reeds had het monster zich gebukt en de volgende seconde vloog de tijger met een ontzaglijken sprong op en wierp zich op Sherah die het dichtst bij had gestaan, terwijl de kogel nutteloos in een boom drong.

De ongelukkige vrouw slaakte een hartverscheurenden kreet.

De tijger had haar alleen door zijn gewicht omgeworpen, zooals een stormwind een stroohalm neerslaat en sloeg een zijner machtige klauwen in den teederen schouder van de jonge Hindoesche.

Raffles bedacht zich geen oogenblik.

Hij wierp het geweer weg, dat thans nutteloos was, daar hij moest vreezen, ook de jonge vrouw met zijn kogel te treffen, trok zijn breed en sterk jachtmes en trad onverschrokken op den tijger toe.

Het roofdier, dat zich juist gereed maakte, zijn vreeselijke tanden in den hals van zijn slachtoffer te begraven, hief den kop op, stiet een daverend gebrul uit, terwijl hij den grond met zijn staart geeselde en keek dezen nieuwen vijand met zijn groote, groene oogen woest aan.

Zonder zich te bedenken, wierp Raffles zich boven op den tijger en het volgende oogenblik stak hij zijn jachtmes tot aan het gevest in den nek van het roofdier.

De gewonde tijger liet een gebrul hooren, dat mijlen ver in het rond moest zijn gehoord, schudde Raffles van zich af, alsof hij een kind geweest ware, sprong op en wilde zich op zijn aanvaller werpen, die eenige passen ver was weggerold.

Maar voor het dier den sprong kon doen, trad Henderson tusschenbeide.

De reus trad onverschrokken op het roofdier toe, dat alleen oogen scheen te hebben voor Raffles, plaatste het den loop van zijn revolver tegen het oor en drukte af.

Als door den bliksem getroffen zakte de tijger ineem, onder het uitstooten van een rochelenden kreet.

Het groote dier viel op zijde, trok eenige malen met de geweldige pooten, kromde de nagels, die diepe voren in den grond trokken en blies den laatsten adem uit.

Raffles was dadelijk op de been en snelde naar de ongelukkige Sherah, die bleek als een lijk terneder lag, met de groote oogen strak op hem gevestigd.

Zij bloedde zwaar uit de diepe wonde, welke de tijger haar met zijn klauwen had toegebracht en scheen ieder oogenblik het bewustzijn te zullen verliezen en Raffles begreep dat hij snel moest handelen.

Hij maakte den doek los, dien de jonge vrouw om de schouders droeg en die afkomstig was uit de bagage, welke de drie reizigers hadden meegevoerd en verbond daarmede de wonde zoo goed als hij kon.

Toen nam hij de jonge vrouw in zijn armen en beval kortaf:

— Op weg, mannen! Wij zullen thans niet door den tunnel teruggaan, want dat zou haar al te zeer vermoeien. Laten wij ons haasten, want wij konden nog wel eens meer van deze roofdieren op onzen weg tegenkomen, nu de duisternis begint te vallen.

Nog geheel onder den indruk van dit plotse-linge voorval, waarbij Raffles ternauwernood aan den dood was ontkomen, aanvaardden de drie mannen zoo snel mogelijk den terugtocht, thans echter den boschweg volgend, waar het reeds begon te duisteren.

Na tien minuten nam Henderson de thans bewustelooze vrouw van Raffles over en zij scheen in zijn geweldige armen niet zwaarder te wegen dan een pop.

Zonder dat er veel gesproken werd, gingen de drie mannen zoo snel mogelijk voort.

Raffles ging voorop, het geweer schietvaardig terwijl hij met zijn blikken de duisternis trachtte te doorboren.

Dan volgde Henderson met de bewustelooze vrouw en Brand vormde als het ware de achterhoede, die het gros van het leger moest dekken.

De duisternis viel snel en het was bijna nacht, toen de kleine stoet den bouwval van den ouden tempel bereikte.

Op het oogenblik dat zij de binnenplaats zou-

den betreden, stond Brand eensklaps stil.

Zijn scherp oor meende eenig gerucht te hebben vernomen in het woud, hetwelk zij zooeven hadden verlaten.

Het volgende oogenblik klonk het rauwe gebrul van den jaguar, dadelijk daarna gevolgd door het geblaf van een hond.

En slechts een ondeelbaar oogenblik later sprong een dier half getemde luipaarden uit het struikgewas te voorschijn, welke de rijke Indiërs gebruiken bij de jacht op herten.

De gouden halsband van het dier glansde in het maanlicht.

De luipaard keek Brand een oogenblik met zijn groen fonkelende oogen aan, dook in het gras neer en maakte zich gereed om zich op hem te werpen, maar bliksemsnel legde de jonge man zijn revolver op den luipaard aan en drukte af.

De kogel ging het dier door de hersens en doodde het op slag.

Maar nog had Brand het geluid van zijn eigen schot in de ooren, toen er in het woud een gewerschot viel — en op twee passen naast hem sloeg met een mat geluid een kogel te pletter tegen een brokstuk van een der zuilen op de tempelbinnenplaats.

— Vervloekt! Zij hebben ons ontdekt! riep Henderson. Oh die bandieten! Zij hebben hun honden op ons afgestuurd.

— Haast je Henderson! was alles wat Raffles zeide.

Hij snelde vooruit, zich zoo diep mogelijk bukkend en ging het luik in den hoek van de binnenplaats openen.

Henderson snelde met zijn last, zoo vlug hij kon, voort en hij mocht zich wel haasten, want zijn reusachtige gestalte moest duidelijk zichtbaar zijn in het maanlicht op deze binnenplaats met haar talrijke witte muurgedeelten en zuilen.

Brand trachtte de duisternis met zijn blikken te doorboren, maar hij ontwaarde niets dan een aantal vage gestalten aan den zoom van het woud, op ongeveer vijf minuten gaans afstand.

Hij liet zich op een knie neder, bracht zijn geweer aan den schouder en haalde den trekker over.

Een snerpende kreet aan de overzijde van de plek bewees hem, dat zijn kogel, in het wilde afgezonden, doel had getroffen.

Vlak achter elkaar klonken drie schoten en in zijn onmiddellijke nabijheid vlogen met een sis-send geluid de kogels voorbij.

Een daarvan doorboorde den hoed van Henderson, hetgeen hem een kernachtigen Londen-schen vloek ontlokte.

Maar nu bereikte de reus veilig het luik, hetwelk Raffles reeds had geopend en hij daalde

zoo vlug hij kon, de steenen trap af en legde de gewonde vrouw neder.

Brand volgde hem op den voet en liet het zware luik boven zijn hoofd dicht vallen.

Zij waren nu in betrekkelijke veiligheid — maar niemand zou kunnen zeggen, hoe lang het zou duren, alvorens het luik ontdekt werd — en dan zouden zij moeten vluchten.

Dat zou voor hen zelve weinig te beduiden hebben — maar hoe moesten zij de ongelukkige vrouw met zich meevoeren, die op zoo'n vreeselijke wijze door den tijger gewond was?

Raffles had aanstonds het noodverband verwijderd en gaf op zijn gewonen, korten, zachten toon zijn bevelen.

Henderson kwam met de kleine verbandtasch aandragen. Brand bracht frisch water.

De wonde werd gereinigd en nu verbond Raffles haar opnieuw met groote zorgvuldigheid.

En intusschen stonden Henderson en Brand aan den voet van de trap op wacht in bijna volslagen duisternis, want Raffles had slechts een kleine lamp laten branden, uit vrees dat het schijnsel wellicht door de reten van het luik naar buiten zou dringen en hun aanwezigheid zou verraden aan de mannen van den Maharaja.

Want het kon voor hem niet meer twijfelachtig zijn, dat een toeval de soldaten van Ram Kazilbash op hun spoor had gebracht.

Misschien hadden zij den dooden tijger gevonden en de getemde luipaard en de hond hadden het spoor van de vluchtelingen door het woud heen gevolgd.

Zij moesten de kleeding van de Europeanen herkend hebben, juist toen deze de binnenplaats van de tempelruïne bereikt hadden.

Er speelde een bittere glimlach om de dunne lippen van Raffles, toen hij op fluisterenden toon zeide, de blikken gevestigd op het was-bleeke gelaat van Sherah:

— Deze ongelukkige vrouw heeft de kennismaking met den Grooten Onbekende wel zeer duur moeten betalen! Ternauwernood aan den marteldood ontsnapt, wordt zij door een tijger aangevallen — en ik kan niet zeggen, of het sterke bloedverlies haar niet noodlottig zal worden!

Hij had Sherah een versterkend middel toegediend en bleef nu met de kin in de hand gesteund, het schoone gelaat beschouwen.

Het waren oogenblikken van de vreeselijkste spanning, welke Brand in langen tijd had doorgebracht, want het luik kon ieder oogenblik worden opengerukt, zonder eenige voorafgaande waarschuwing, daar de voetstappen van de sluipende Indiërs gedempt zouden worden door de

dikke laag van steenen en aarde, die zich boven den kelder bevond.

Hij stond in gebukte houding aan de trap, een voet op de onderste trede, alle zenuwen gespannen, de hand om den kolf van zijn revolver geklemd.

Nu en dan wierp hij een blik op Raffles en hij bewonderde voor de zooveelste maal de raadselachtige kalmte van dezen man, die door niets scheen te kunnen worden verontrust.

Traag kropen de minuten voort.

Toen sloeg Sherah plotseling de oogen op en keek Raffles recht in het gelaat.

Zij bewoog even de hand en tastte naar zijn vingers, terwijl zij zachtjes mompelde:

— Dank! Dank!

— Stil Sherah — gij moogt niet spreken! zeide Raffles, terwijl hij zijn koele hand op het voorhoofd van de Hindoesche legde.

— Gij hebt nogmaals uw leven voor mij in de waagschaal gesteld, Sahib — gij hebt het monster gedood — alleen met uw mes gewapend!

— Niet ik doodde den tijger — dat deed een mijner makkers, Sherah! hernam Raffles zachtjes. Ik verwondde het dier slechts, en het zou mij gedood hebben, indien mijn metgezel mij niet ter hulp was gesneld.

Een flauwe glimlach vloog om de lippen van de gewonde, toen zij hernam:

— Gij wilt uw verdiensten weder kleiner maken dan zij in waarheid zijn, Sahib! Maar waarom staan uw vrienden daar aan den voet van de trap?

Raffles antwoordde niet aanstonds, en dadelijk verscheen er een angstige uitdrukking op het schoone gelaat van de jonge vrouw.

— Zeg het mij, Sahib — verberg mij niets! Loopen wij gevaar? Heeft men ons ontdekt?

— Nog niet, Sherah! antwoordde Raffles ernstig.

— Nog niet? Men is ons dus op het spoor? Dan zijn wij verloren! O ik smeek u — red u aanstonds door de onderaardsche gang en laat mij hier achter — ik zou u slechts in uw bewegingen belemmeren!

— Wij verlaten u niet! hernam Raffles op vasten toon. Kunt gij werkelijk denken, Sherah, dat wij zoo lafhartig zouden zijn, u in handen te laten vallen van uw vreeselijken vijand?

— Hij is het dus? Hij nadert? Hij heeft ons bijna gevonden?

— Nog niet Sherah — misschien zullen zijn mannen het luik niet vinden — en dan is er nog niets verloren! Hoe gevoelt gij u nu?

— Een weinig duizelig — zoo ijl in het hoofd — en mijn slapen kloppen als hamers!

— Geloofst gij dat gij zoudt kunnen loopen? vroeg Raffles, ofschoon hij zelf wel wist, dat de jonge vrouw dit zeer moeilijk zou vallen, zoo niet geheel en al onmogelijk zou zijn.

— Als gij het noodig vindt dat ik loop — dan zal ik loopen, heer! antwoordde de jonge vrouw met een zwakken glimlach. Ik vrees echter —

— Praat nu niet meer, Sherah — het is werkelijk beter voor u!

De jonge Hindoesche wierp Raffles een droomerigen blik toe uit haar groote zwarte oogen, sloot ze toen langzaam en wendde een weinig het bleeke gelaat af.

Raffles liep op de teenen naar den voet van de steenen trap, en vroeg toen:

— Hoe staat het er mee? Niets gehoord?

— Nog niets, Edward! Maar dat is ook bijna onmogelijk! antwoordde Brand. Ik wilde dat er een eind kwam aan deze spanning — alles is beter dan deze onzekerheid!

HOOFDSTUK V.

DE ONTSNAPPING.

Er was inderdaad volstrekt niets te hooren daarboven.

En toch was het bijna zeker dat de soldaten van den Maharaja zich thans op de binnenplaats bevonden en daar een nauwkeurig onderzoek instelden.

De maan scheen met buitengewone helderheid en het kon niet anders of zij hadden op deze plek de vluchtelingen moeten zien verdwijnen.

De doode luipaard zou hen trouwens dien-aangaande van alle onzekerheid moeten bevrijden.

Er zou misschien geruimen tijd voorbijgaan, alvorens zij het luik hadden gevonden in den hoek vol schaduw, waar het zich bevond.

Maar niemand kon zeggen of zij niet zouden wachten tot de dag aanbrak — en dan zouden zij na lang zoeken ten slotte den verroesten ijzeren ring wel vinden, waaraan het luik kon worden opgetrokken, ofschoon Henderson dien reeds eenige dagen geleden zorgvuldig met een mengsel van geweervet en kalkgruis had ingesmeerd, teneinde hem zoo weinig mogelijk bij de omgeving te doen afsteken.

De drie mannen beraadslaagden gedurende eenige oogenblikken op fluisterenden toon, en toen stelde Brand voor:

— Wanneer wij de ongelukkige vrouw eens naar het begin van de tunnel droegen, en daar de dingen die komen kunnen, afwachten?

Raffles dacht even na, alvorens hij antwoordde:

— Dat zouden wij er alleen op kunnen wagen, wanneer wij als zeker kunnen aannemen, dat de soldaten van Ram Kazilbash aanstonds weder vertrekken, na zich te hebben overtuigd dat er zich niemand in den kelder bevindt! Maar hebben zij dit keldergewelf eenmaal ontdekt, dan moeten zij ook begrijpen, dat er ergens een tweede uitgang moet zijn en zij zullen niet rusten, alvorens zij dien hebben ontdekt. En in het begin van de tunnel zou een al te luid gesproken woord, een hoestbui, een voorwerp dat valt onze aanwezigheid kunnen verraden! Ten slotte is de tunnel zoo nauw, dat ik er met onze arme gewonde geen raad zou weten!

— Maar wanneer wij ons hier laten overvallen, Edward, dan zijn wij verloren, want dan zal het te laat zijn, om Sherah nog in veiligheid te kunnen brengen!

— Daarin heb je gelijk, Brand en daarom

wil ik ook tot iederen prijs trachten, met de arme vrouw het andere uiteinde van de onderaardsche gang te bereiken, al is het ook zeker, dat haar dit zeer zal vermoeien. Wij moeten van twee kwaden het minste kiezen — zij mag er in geen geval aan worden blootgesteld, dat de trawanten van den Maharaja hier eensklaps binnenvallen!

— En de schat? vroeg Brand.

Raffles haalde ongeduldig de schouders op en antwoordde:

— De schat doet er voorloopig niets toe! Hij loopt niet weg en wij kunnen hem ieder oogenblik gaan halen, als wij verkiezen — later! Sherah gaat thans natuurlijk voor en wij mogen ons alleen om die ongelukkige vrouw bekommeren, die ik tegen mijn wil in het ongeluk heb gestort!

— In het ongeluk? herhaalde Brand, terwijl er een eigenaardige glimlach om zijn lippen speelde. Ik geloof niet dat zij de zaak aldus inziet!

— Niet aldus? Maar ik heb niets dan rampen over haar gebracht! Het scheelde weinig of zij was door mijn toedoen op een afschuwelijke wijze gedood door dien bloedgierigen en wraakzuchtigen Indiër! Ik hoop een ding en dat is dat ik nog eens wraak zal kunnen nemen op dien schoelje!

— Dat zul je alleen kunnen doen, waarde Edward, als wij hier veilig weggomen! zeide Brand schouderophalend.

— Welnu, dan zullen wij opbreken — het kan niet anders! hernam Raffles, na nog eenigen tijd te hebben nagedacht. Ik wil je er echter op wijzen, dat wij ook in den tempel van Vishnoe aan groote gevaren zullen zijn blootgesteld, want het is nacht, er zijn thans misschien geloovigen in den tempel en een der soldaten zal wel aanstonds om versterking zijn uitgezonden — binnen een paar uren zal de geheele omtrek overstroomd zijn met soldaten! Maar laten wij thans geen tijd meer verloren gaan door praten — wij moeten handelen! Wij zullen alleen medenemen wat onmisbaar is — en de rest moeten wij prijsgeven! Aan het werk dus!

De drie mannen begonnen zoo geruischloos mogelijk de noodige maatregelen voor de vlucht te treffen.

Zij verdeelden de munitie, zoodat ieder over een honderdtal schoten te beschikken had, laad-

den eenige onmishare kampeerbenodigdheden op hun rug, staken hun messen in de gordels en maakten zich gereed om den kelder te verlaten.

Maar toen Raffles reeds op de jonge vrouw wilde toetreden, vroeg Henderson:

— Wat zoudt gij er van zeggen, Mylord, als ik eens een onderzoek ging instellen in den omtrek? Misschien hebben die bruine duivels de binnenplaats toch wel weder verlaten!

— Dat zou te gevaarlijk zijn, Henderson! zeide Raffles hoofdschuddend! Wie weet staat er een van die Indiërs in de onmiddellijke nabijheid als je het luik zoudt optillen — en dan zou alles verloren zijn, want zij zouden als een bergstroom zich in den kelder storten. Er is werkelijk maar een uitweg, en die leidt door den zevenden pilaar!

— Nu, als ik dien Daoud, dien verraderlijken Fellah nog eens ontmoet, bromde Henderson, dan zal ik hem eens aan het verstand brengen, dat hij er verkeerd aan deed, mij te dwingen voor de tweede maal door het nauwe gat te kruipen!

Raffles was reeds weder op Sherah toegetreden, had haar voorzichtig van den grond getild en droeg haar nu naar den pilaar, waarvan Brand het mechaniek reeds had laten werken.

De kleine deur sprong open en met de grootste behoedzaamheid werd de gewonde vrouw door de opening afgelaten, totdat zij veilig, maar kreunend van pijn en zeer bleek den bodem van de schacht had hereikt, waar de nauwe tunnel een aanvang nam.

Als laatste van allen wrong Henderson zich vloekend en hijgend als zoeven, opnieuw door de nauwe opening, nadat hij zijn revolvertasch had moeten afdoen.

Het deurtje in den pilaar werd zorgvuldig gesloten, twee zaklantaarns werden ontstoken en de zware tocht begon.

In bukkende houding droegen de drie mannen elkander om beurten afwisselend, telkens met zijn tweeën de gewonde vrouw door de onderaardsche gang.

Zij hielden zich ditmaal volstrekt niet op bij het altaar, dat de schatkamer verborg, maar spoedden zich verder, teneinde zich zoo vlug mogelijk buiten het bereik hunner vijanden te stellen.

Met moeite werd Sherah langs de nauwe trap in het binnenste van het afgodsbeeld naar boven gebracht en tenslotte behoedzaam neergelegd achter het houten, ongeveer een meter hooge schot, dat de altaarruimte van de tempelzaal afscheidde.

De tempel was slechts verlicht door een enkele albasten lamp, die een flauw licht ver-

spreidde.

Tot geluk der vluchtelingen bevond er zich op dit oogenblik niemand in den tempel en het was ook niet waarschijnlijk, dat er zich dien avond nog iemand zou vertoonen.

Toch achtte Raffles de gewonde niet veilig op die plek en hij bleef zoeken, totdat hij, op tien passen afstand van den tempel een klein gebouwtje had ontdekt, dat niets anders was dan de stal, waar de heilige offerdieren, die juist een week te voren geslacht waren, gestald plachten te worden.

Er lag een dikke laag stroo op den vloer en in een hoek van dit kleine gebouwtje werd voor de gewonde een zacht leger bereid.

Sherah slaakte een diepen zucht, toen zij eindelijk rustig kon nederliggen, wierp Raffles een dankbaren blik toe, greep eensklaps zijn handen en bracht die snel aan haar lippen, terwijl zij mompelde:

— Gij zijt goed! Gij zijt een dapper, een edel man!

Raffles maakte zachtjes zijn hand los en zeide, terwijl hij het hoofd afwendde:

— Daar denken anderen misschien niet op die wijze over, Sherah! Tracht thans te slapen wat ik u bidden mag — want slechts volkomen rust kan u genezing brengen. Ik zal een mijner vrienden bij u achterlaten om u te beschermen!

— Gij verlaat mij? vroeg Sherah met een angstige uitdrukking in de oogen.

— Slechts voor korten tijd! Ik keer spoedig terug!

— Wilt gij mij niet zeggen, waarheen gij gaat!

— Ik wil naar den tempelbouwwal gaan!

— Naar uw vijanden? Waarom dan toch?

— Omdat ik paarden noodig heb — en die denk ik bij hen te kunnen vinden! antwoordde Raffles kortaf.

— Maar zij zullen u doden! riep de jonge vrouw, terwijl zij Raffles met sidderende hand bij den pols greep.

— Wij zullen ons wel in acht nemen — wij zullen voorzichtig zijn en met list te werk gaan, antwoordde Raffles. Ik heb echter volstrekt paarden noodig, want de toestand is nu dreigend geworden! Zonder paarden kunnen wij ons onmogelijk uit de voeten maken — en wij kunnen ook niet een toevlucht zoeken in de onderaardsche gang met haar bedompte lucht en zonder voldoende voedsel! Maar mocht ik niet terugkeeren, dan — dan zal de metgezel, die ik bij u achterlaat u desnoods met opoffering van zijn eigen leven redden!

De jonge Hindoesche staarde Raffles met groote oogen aan, alsof zij de beteekenis van zijn woorden niet begreep en stamelde toen:

— Als gij — niet terugkeert? Maar gij moet terugkeeren! Ik — ik zal sterven als gij mij alleen laat.

— Gij zult leven — en gelukkig zijn! viel Raffles haar op zachten toon in de rede. Wanneer gij maar eenmaal buiten het bereik zijt van den man, die u naar het leven heeft gestaan — dan zal dit alles u voorkomen als een booze droom — gij zult het binnen korten tijd vergeten!

— Vergeten? herhaalde de Indische langzaam. Gij meent dat ik dit zou kunnen vergeten? Maar wat zijt gij dan toch voor een mensch! Kunt gij niet in mijn hart lezen? Hebt gij zelf een hart?

— Misschien — misschien niet! antwoordde Raffles bijna onhoorbaar. Spreek zoo niet verder, Sherah — het is beter! Tracht te slapen, zeg ik u nogmaals — ik ga nu en ik hoop terug te keeren — ik hoop u in een beteren toestand aan te treffen, dan waarin ik u verlaat!

Er lag een koortsachtige gloed in de donkere oogen van de Hindoesche, toen zij op fluisterenden toon zeide:

— Gij hoopt het? Ga dan — doe dan wat gij u hebt voorgenomen te doen — en keer tot mij terug — want ik — — —

Zij voltooide den zin niet, maar gleed langzaam weder achterover en brandende tranen vloten van onder de gesloten oogleden over de zachte wangen.

Raffles keek nog een oogenblik op de gewonde neer, wendde zich toen zuchtend om en begaf zich met gebogen hoofd naar Brand en Henderson, die in een tegenovergestelden hoek van den stal op fluisterenden toon een gesprek met elkander voerden.

Hij legde zijn hand op den schouder van den reus, draaide zijn gelaat naar het zijne, zoodat hij hem recht in de oogen kon zien en zeide:

— Luister eens, Henderson! Je zult hier blijven, bij onze beschermeling en je zult over haar waken! Ik weet, dat ik je een zeer zware taak toevertrouw — want vijanden kunnen je overvallen, menschen zoowel als wilde dieren en ik weet niet, wie het ergst te duchten zijn!

— Ik zal over haar waken, Mylord! antwoordde Henderson eenvoudig.

— Ik reken op je! Mijnheer Brand en ik verlaten je en zullen trachten, ons van eenige paarden meester te maken, welke wij volstrekt noodig hebben, om onze vlucht te kunnen voortzetten. Zijn wij binnen drie uur niet terug — dan — dan zijn er dingen gebeurd, die onzen terugkeer onmogelijk maken en dan zal op jouw schouders de taak gelegd zijn, deze ongelukkige jonge vrouw te redden, aan wie wij zeer veel hebben goed te maken, want door ons toedoen

is zij in dezen vreeselijken toestand geraakt!

Henderson was zeer bleek geworden, maar zijn stem klonk vast, toen hij op gedempten toon sprak:

— Ik zal handelen, zooals gij het mij hebt opgedragen, Mylord! Ik zal die vrouw redden — of ik zal dood zijn!

— Geef mij dan de hand, Henderson — ik houd nu de hand van een braaf, een trouw, een moedig man in de mijne! Vaarwel, vriend — en de hemel geve, dat het moge zijn — tot wederziens!

Hij maakte snel zijn hand los en wenkte Brand, die reeds gereed stond met de kleine tasch, waarin de twee vrienden hun vermomming medevoerden — eenige pruiken, baarden en kleurmiddelen.

Zij verlieten ijlings den stal en zochten een donkere plek op, waar zij snel hun gelaat een bruine tint gaven, overeenstemmende met die van de bewoners van deze streek.

Zij legden alles af, wat hun aanwezigheid ontijdig zou kunnen verraden, zooals de lichtgele beenstukken, hun dassen en waren thans gereed om hun gevaarvolle onderneming te beginnen.

Daar een geweer hun toch niet van nut zou zijn en hen slechts in hun bewegingen zou belemmeren, voorzagen zij zich selchts van hun revolver en in hun gordel stak het breede jachtmes.

Raffles wierp nogmaals een blik op het kleine, lage gebouw, waar hij zijn beschermeling en Henderson had moeten achterlaten en zeide toen op zachten toon:

— Laten wij gaan!

— Geloof je, Edward, dat die lieden nog steeds op dezelfde plaats zijn? vroeg Brand op zachten toon.

— Ik geloof niet, dat zij zich reeds verwijderd zullen hebben. Zij zullen blijven zoeken, totdat zij het luik ontdekt hebben!

— En dan?

— Dan — zullen zij den kelder doorzoeken en er niemand vinden! Maar ook daar zullen zij geruimen tijd doorbrengen, omdat zij inzien, dat wij toch ergens gebleven moeten zijn en niet door den grond kunnen zijn gezakt. Zij zullen dus zeer bepaald en met grooten ijver naar een geheimen uitgang zoeken — en dat zal, hoop ik, wel zoo lang duren, dat wij gelegenheid vinden, de lieden, die boven op den grond zijn gebleven onverhoeds te overvallen!

Raffles en Brand liepen om den tempel heen, tot zij de voorzijde bereikt hadden en sloegen toen het boschpad weder in.

Van den gedooden tijger was geen spoor meer te ontdekken — de soldaten van den Maharaja hadden het reusachtige dier zeker weggesleept.

want de huid zou door hun meester zeker op grooten prijs worden gesteld.

De twee mannen moesten de grootste voorzichtigheid in acht nemen, want het gevaar was niet denkbeeldig, dat zich hier in de onmiddellijke nabijheid nog andere tijgers zouden ophouden.

Zwijgend gingen zij naast elkander voort, lettend op ieder gerucht, terwijl hun oogen op het door de maan verlichte boschpad gericht waren.

Zij gingen voort zoo snel zij slechts konden, en nog geen half uur later hadden zij den bouwval van den tempel bereikt.

Zij hadden het laatste gedeelte van den weg bijna kruipend afgelegd, want zij moesten er thans ieder oogenblik op voorbereid zijn, op een schildwacht te stuiten.

Aan den zoom van het bosch richtten zij zich voorzichtig op, en staarden naar de binnenplaats van den tempel, die thans vol grillige schaduwen was, teweeg gebracht door het schijnsel van de maan op de afgebrokkelde muren en de halverwege omgestorte draagzuilen.

En het duurde niet lang of hun scherp oog had spoedig een donkere groep ontdekt, waarin leven scheen te zijn — het waren een tiental paarden, bijeengebonden in de schaduw van een dicht boschje.

De beide mannen raadpleegden elkander met 'n blik en kropen toen langzaam naar de donkere groep toe, zooveel mogelijk de schaduw zoekend.

Er verstreken tien minuten en toen konden zij de paarden duidelijk onderscheiden.

De dieren graasden rustig, alle gezadeld en van hun hoofdstel voorzien.

Alleen de gebitten waren losgemaakt, en duidelijk was het zachte rammelen hoorbaar van de kinkettingen, bij het aanraken van den bodem.

Van een bewaker zagen de twee mannen niets, en toch was het bijna zeker, dat de Hindoes de paarden niet onbewaakt zouden hebben achtergelaten, al meenden zij niet anders of de vluchtelingen moesten zich ergens onder den grond verborgen hebben.

Zij kropen nog eenige meters voort, en toen hield Brand plotseling verschrikt op — hij was bijna over een bewegingloos lichaam gestruikeld dat daar lag uitgestrekt.

Raffles boog zich over de gedaante heen.

— Een Hindoe, een soldaat van Ram Kazilbash, en dood. Het is waarschijnlijk de man, dien jij zelf een paar uren geleden hebt neergelegd, met een toevalstreffer, zeide hij koeltjes. Nu, de kleeren van dezen schavuit kunnen mij te pas komen!

Hij ontdeed den Hindoe snel en zonder eenig gerucht te maken van zijn hoofddoek en zijn wijd overkleed, dat met een breeden gordel om het middel werd dichtgehouden, greep ook zijn breeden, krommen dolk, en daarop ging de sluiptocht verder.

Zij waren thans nauwelijks twintig passen van de paarden verwijderd, en nog altijd hadden zij geen bewaker gezien.

Maar eensklaps legde Raffles de hand op den arm van Brand — zijn scherp oog had in de halve duisternis iets zien bewegen aan den voet van een tamarindeboom — het was een menschelijke gestalte, die daar neergehurkt zat, de armen op de knieën leunend, het hoofd voorovergebogen.

Raffles gaf Brand een wenk, en beiden slopen op den inlander toe.

Het gerammel der gebitten en paardetuigen verdoofde volkomen het zachte geluid van hun nadering, en zij konden den Hindoe besluipen zonder dat zij hun tegenwoordigheid verrieden.

En eensklaps, met een sprong als van een tijger, wierp zich Raffles op den Inlander en sloeg de beide armen om zijn keel.

Met een verwonderlijke kracht wist de Hindoe zich echter op te richten, en met een woeste beweging trok hij zijn kris uit den gordel, en stak met zooveel kracht in achterwaartsche richting, dat hij Raffles zonder eenigen twijfel gedood zou hebben, wanneer de stoot slechts raak was geweest.

Thans echter drong de kris bijna een decimeter diep in den stam van den tamarindeboom — de man was ontwapend!

Wel trachtte hij zijn kris weder uit den stam te trekken, maar hij bereikte niets anders dan dat de gegolfde kling door midden brak.

De man trachtte een kreet te slaken, maar de de armen van Raffles hielden zijn keel als in een stalen schroef gevat.

Brand trad naderbij, nam den man zijn hoofddoek af, scheurde er snel een stuk van af, en duwde dit den Hindoe bij wijze van prop in den mond, terwijl hij hem met het overige van den doek knevelde.

Daarop bond hij snel de naakte bruine armen van den man op zijn rug en vervolgens snoerde hij zijn enkels bijeen, zoodat hij geen stap zou kunnen doen.

De aldus machteloos gemaakte Hindoe keek zijn beide aanvallers beurtelings aan met blikken van machteloos haat en zijn zwarte oogen gloeiden als kolen vuur in het bruine, magere gelaat.

Raffles en Brand echter lieten geen tijd verloren gaan.

De worsteling had slechts eenige seconden ge-

duurd, maar niemand kon zeggen of zij niet gehoord was.

Zij moesten dus snel handelen.

Zij kozen vlug vier van de beste paarden uit, bevestigden hun het gebit in den bek en wierpen zich in den zadel, terwijl zij ieder een handpaard aan den teugel meevoerden.

Maar hoe snel alles ook gegaan was — Raffles had de kleederen van den gedooden Indischen soldaat niet prijs gegeven.

Nauwelijks in den zadel gezeten gaven zij hun paarden de sporen en de edele dieren stoven over de open plek, welke de tempelruïne van den boschrand scheidde.

Zij bereikten spoedig het boschpad weder en thans behoefden zij slechts tien minuten te rijden, alvorens de tempel van Vishnoe weder voor hen opdoemde, geheimzinnig glanzend in het zilveren maanlicht.

Zij reden om den tempel heen, stegen haastig af en bonden de paarden aan de takken van een vijeboom.

Zij traden daarop snel op den stal toe, nadat Raffles zachtjes het bekende sein had laten hoo-

ren — de schreeuw van den nachtuil.

De deur werd op een kier geopend — en het eerste wat er te zien viel, was de glinsterende loop van een revolver.

— Doe dat wapen maar weg, Henderson! zeide Raffles glimlachend. Wij zijn het!

Aanstands werd de deur verder geopend en de breede gestalte van Henderson vertoonde zich op den drempel.

Een diepe zucht van opluchting welde uit zijn borst, toen hij Raffles en Brand herkende.

En uit den grond van zijn hart klonk het:

— Goddank, dat gij weder terug zijt, Mylord! Ik heb moeilijke oogenblikken doorgebracht, dat verzeker ik u!

— Er heeft toch geen aanval plaats gehad, Henderson? vroeg Raffles ongerust.

— Niet van menschen tenminste, Mylord! Maar de dieren zijn hier ook zoo vriendelijk niet, in dit land! En ik wil u maar even zeggen, dat ik een beleg te doorstaan heb gehad van vier koningstijgers! Zij zijn nog geen kwartier geleden vertrokken — en ik heb er een aangeschoten, dat weet ik zeker!

HOOFDSTUK VI.

DE BEDOLVEN SCHAT.

Op het gelaat van Raffles teekende zich groote ongerustheid, toen hij dit nieuws uit den mond van den trouwen reus vernam.

De reizigers bevonden zich dus nog steeds in een uiterst gevaarlijken toestand, want het zou in de hoogste mate onvoorzichtig zijn, thans te trachten te ontkomen, terwijl de kans groot was dat de verscheurende dieren nog altijd in de onmiddellijke omgeving rondslopen, aangelokt door de lucht der menschen.

Zij zouden stellig de paarden ook al zeer spoedig ruiken en misschien terugkeeren.

In geen geval mocht Raffles de zwaar gewonde vrouw blootstellen aan het gevaar van een nieuwen aanval der roofdieren.

Hij besloot dus, althans tot het aanbreken van den dag hier te blijven.

Maar ook de paarden moesten in veiligheid gebracht worden, die zij met zooveel moeite hadden veroverd.

De stal was echter groot genoeg om er de dieren te kunnen onderbrengen, die blijkbaar zeer zenuwachtig waren.

Zij hadden de ooren in den nek gelegd, in hun oogen lag een doodelijk verschrikte uitdrukking en zij snoven met wijd opengesperde neusgaten de lucht op.

Er kon niet aan worden getwijfeld of hun instinct had hen gewaarschuwd, dat er tijgers in de buurt waren.

De dieren werden dus snel in den stal gebracht en de deur werd gesloten.

Daarop wendde Raffles zich aanstonds tot Sherah, die met wijd geopende oogen en nog altijd zeer bleek op haar rustbed van bladeren lag, het hoofd steunend op een, met een mantel bedekt valies, boog zich over haar heen en vroeg op zachten toon:

— Hoe is het thans met u, Sherah?

— Ik gevoel mij reeds wat beter, Sahib! antwoordde de jonge vrouw, terwijl haar slanke vingers naar de hand van haren redder zochten.

— Zijt gij niet zeer bevreesd geweest, toen de tijgers een aanval op den stal deden.

— Ik was niet zeer bevreesd, Sahib! Uw

makker was in het geheel niet bang en hij schertste en lachte! Hij zeide dat er volstrekt geen gevaar bestond, zoolang er geen veertig tijgers waren — en zoo stelde hij mij gerust!

— Ik hoop dat zij thans niet terugkeeren, Sherah — want het allerlieft had ik aanstonds onze vlucht voortgezet, wanneer gij slechts in staat zoudt zijn de vermoeienissen van een langen rit te verduren! Ik vrees echter dat wij dezen nacht nog hier zullen moeten blijven, totdat de dag aanbreekt. Wij zullen ons dan beter kunnen verdedigen tegen de verscheurende dieren.

— Ik zie dat gij paarden hebt, Sahib? hernam de jonge vrouw, met een blik op de dieren, die thans rustig bijeen stonden in een hoek van den stal.

— Ja, Sherah, het ging gemakkelijker dan ik dacht — wij hebben den waker kunnen overvallen en wij hebben hem weten te boeien en te knevelen, voor hij gerucht kon maken!

— Wat alles niet belet, Sherah, dat die satan mijn vriend bijna aan zijn kris had geregen! liet Brand zich hooren. Hij stootte als een dolle achter zich en zijn dolk drong wel een decimeter diep in een boomstam!

De jonge vrouw huiverde, toen zij deze woorden hoorde en de greep van haar tengere vingers om de hand van Raffles werd vaster.

Toen sloot zij weder de oogen, blijkbaar vermoeid en slaakte een diepen zucht.

Raffles maakte zijn hand zachtjes los, richtte zich op en wierp een blik door een breede reet in den wand van den stal.

Het was buitengewoon drukkend en sedert eenige oogenblikken was de maan achter een zwarte wolk verdwenen.

Een groot aantal vogels vloog angstig piepend en schreeuwend heen en weder en eenige dozijnen apen ijlden als dol langs de boomstammen op en neder.

Brand was naast Raffles komen staan en vroeg nu verwonderd:

— Wat scheelt die dieren toch? Zouden zij de tijgers ruiken?

— De vogels zijn nooit bang voor tijgers! antwoordde Raffles hoofdschuddend. Neen, het is iets anders! Ik geloof, Brand, dat er een van die vreeselijke onweders op komst is, die meestal niet zeer lang duren in deze streken, maar dan ook van een hevigheid zijn, waarvan men zich in Europa volstrekt geen voorstelling kan vormen. Zij gaan meestal vergezeld van een waren stortvloed, die het land over tientallen mijlen in een oogenblik kan blank zetten. Ik had wel gaarne gewenscht, dat wij reeds veilig in Daikar waren.

— Kunnen wij dan nu niet opbreken?

— Nu minder dan ooit! Je kent de onweders in deze streken niet! Het zou levensgevaarlijk zijn thans te willen trachten, een veiliger oord te bereiken dan deze stal is. Van kampeeren zou geen sprake zijn, bedenk dat wel en toch breekt de nacht aanstonds aan.

Op dat oogenblik, juist toen Raffles had uitgesproken, liet zich in de verte een rommelend geluid hooren, hetwelk Brand verschrikt deed uitroepen:

— Daar barst het onweder reeds los!

— Neen, Brand, nog niet — dat is het gebrul van den tijger! antwoordde Raffles. Kijk maar eens naar de paarden!

De dieren hadden alle den kop opgeheven en stonden te trillen op de fijne beenen, onder alle kenteekenen van vreeselijken schrik.

Het was maar al te duidelijk dat zij het gebrul van hun vijand hadden herkend.

Eenige minuten verlieden in stilte en toen klonk het gebrul nogmaals, maar nu luider en blijkbaar veel dichter bij.

Raffles had zijn geweer gegrepen en laadde het kalm.

Brand en Henderson, volgden dadelijk zijn voorbeeld en ieder hunner zocht een opening in den wand op, groot genoeg om er den loop van het geweer door te kunnen steken en te kunnen mikken.

De paarden rukten aan hun halsters, maar wonderlijk genoeg werden zij dadelijk veel kalmer, toen Sherah hun met zacht vleiende stem in de taal van haar land eenige woorden toeriep:

Zij trappelden niet langer en het rukken aan de halsters hield op.

— Ik ben blij, dat de beesten zich kalm houden, Mylord! merkte Henderson op. Het is wel een aardige stal, zoolang de vier paarden zich bedaard houden — maar hij wordt te klein, als zij hier een fox-trott gaan dansen. Als wij ons tegen tijgers moeten verdedigen, dan is het beter, als wij niet door een van die sinjeurs

daar in den hoek in onze ribben worden geschopt!

Nauwelijks had Henderson uitgesproken of zeer dichtbij klonk een luid gebrul, dat dadelijk beantwoord werd door een anderen tijger, die zich blijkbaar een weinig verderaf bevond.

De maan verschool zich nog altijd achter een wolk en het was zeer moeilijk, thans buiten iets te onderscheiden.

Maar Brand had een electricische zaklantaarn doen ontgloeien en richtte het licht door een der breede kieren in den stal, naar buiten.

Hij keerde den lichtbundel naar alle richtingen — en eensklaps, als bij tooverslag, vertoonde zich de kop van een koningstijger, wiens oogen knipperden, toen de lichtbundel ze trof.

Raffles bedacht zich niet lang.

Hij bracht zijn geweer aan den schouder, stak den loop door de spleet in den wand, mikte even....

Het schot knalde, de tijger maakte een geweldigen luchtsprong, onder het uitstooten van een vreeselijk gebrul en viel toen neder op slechts weinige meters afstand van den stal.

De kogel had hem juist tusschen de oogen getroffen en hem zoo goed als onmiddellijk gedood.

En nauwelijks hadden de vrienden zich hiervan kunnen overtuigen, of het licht van de electricische zaklantaarn ging uit.

Vruchteloos drukte Brand op het knopje — het lampje was blijkbaar stuk.

En thans zouden zij in het donker moeten blijven, want de batterijen der twee overige zaklampen hadden den dienst reeds een dag te voren gestaakt.

De stal werd thans alleen verlicht door een kaarslantaarn, die een onzeker licht verspreidde.

En de tijgers waren alle in de buurt, daaraan viel niet te twifelen.

Zij bliezen van woede, als reusachtige katten en het schurend geluid van hun raspige tongen over de scherpe tanden was duidelijk hoorbaar.

Zij geeselden hun flanken met hun staart en angstwekkend luid klonk hun gebrul, toen zij het lijk van den gedooden tijger besnuffelden.

Hun gedaanten waren slechts zeer vaag zichtbaar en vruchteloos hadden de drie mannen eenige malen hun geweren afgeschoten.

In de duisternis waren de kogels nutteloos over de lichamen der reusachtige roofdieren heengevlogen.

Een paar malen wierp zich een der tijgers tegen de deur en het was goed, dat die van zeer stevige planken was vervaardigd en gesloten met twee dwarsbalken, anders had zij zeker het geweld van die sprongen niet kunnen weerstaan.

Wie echter kon zeggen, hoe lang de deur bestand zou blijken te zijn tegen de scherpe nagels der roofdieren.

De paarden lieten een klagend gehinnik hooren en lieten zich thans ook niet meer gerust stellen door de vleinede woorden van Sherah.

Zij schopten woest achteruit en de wanden van de houten hut kraakten.

En een oogenblik later zou de toestand nog bedenkelijker worden.

Want eensklaps klonk er boven hun hoofden een eigenaardig geluid, waarvan de vluchtelingen de beteekenis maar al te spoedig begrepen.

Een van de tijgers had zich met een koenen sprong op het dak weten te werken en bewerkte nu met zijn scherpe nagels de houten planken.

Het zou zeker geen half uur duren of het roofdier zou de planken vernield hebben.

Een kwartier verstreek, zonder dat er een schot gelost werd, want in de steeds dichter wordende duisternis viel niets te onderscheiden.

Wel echter hoorden de vluchtelingen steeds duidelijker het verschrikte gekrijsch en het zinneloos heen en weer gefladder der doodelijk ontstelde vogels, die niet tot rust schenen te kunnen komen.

De drukkende stilte had plaats gemaakt voor een eigenaardig gerucht, teweeggebracht door het ritselen der kurkdroge bladeren, want de wind was sedert een half uur opgestoken en nam ieder oogenblik in kracht toe.

En intusschen ging de tijger op het dak onvermoeibaar voort, met zijn nagels de planken te doorploegen.

Eensklaps klonk er een krakend geluid — en een reusachtige klauw verscheen door een gat in een der planken.

De klauw bewoog zich snel heen en weder, waarbij de nagels heurtelings verdwenen en weder te voorschijn kwamen, als trachtten zij iets vast te grijpen.

De paarden schenen thans verlamd van schrik te zijn en hadden zich dicht opeen gedrongen in een der hoeken van den stal, terwijl zij elkander in hun doodsangst bloedig beten.

Raffles had zijn revolver getrokken en doorboorde den klauw met een kogel.

Met een luid gebrul, dat den stal deed trillen, trok de tijger zijn gewonden klauw terug en begon aanstonds opnieuw, thans nog feller dan tevoren, de planken van het dak met zijn nagels te bewerken.

De deur wankelde onder de herhaalde sprongen van de twee overige tijgers, en de geheele stal scheen in zijn voegen te kraken, door het gewicht van de elkander in een hoek verdrin-

gende paarden, en wie weet wat er geschied zou zijn, als er niet eensklaps op onverwachte wijze een algeheele verandering van den toestand ware gekomen.

Want plotseling verscheurde een verblindende bliksemstraal de inktzwarte wolken en bijna tegelijkertijd klonk een rollende donderslag van ongekende hevigheid.

Alsof dit een sein was geweest, zoo begon het te stortregenen.

Een oogenblik hield het krabben op het dak op, en toen konden de vluchtelingen duidelijk waarnemen, hoe de tijger met een lenigen sprong van het dak wipte, en dadelijk daarna bewees het geluid van brekende takken, dat de drie roofdieren zich met groote sprongen verwijderden, vluchtend voor het onweder en zich naar hun hollen reppend.

Maar al waren de vier vluchtelingen ontkomen aan het gevaar, door de verscheurende dieren te worden overrompeld — daar dreigde er thans een, dat niet minder verschrikkelijk was.

Want met alles vernietigende hevigheid was het tropische onweder losgebarsten.

De wind was met onbegrijpelijke snelheid tot de kracht van een orkaan aangewakkerd, de hemel werd aanhoudend verscheurd door verblindende bliksemschichten, en de donder rolde bijna zonder onderbreking, met een geweld waarvan Westerlingen zich geen voorstelling kunnen vormen.

Met dikke stralen viel de regen met een kletterend geluid uit den hemel neder, en in een oogwenk stond de omgeving onder water, ofschoon de grond door de langdurige droogte volkomen uitgedroogd was en het regenwater gretig verzwoeg.

Er vormden zich beekjes, die langs den stal heenstreamden, die met opzet op een soort steenen fundament was gebouwd, ongeveer een halve meter hooger dan de omgeving gelegen.

Raffles keek met gefronst voorhoofd door de breede spleet in den wand naar buiten en bleef vele minuten lang onbewegelijk in dezelfde houding staan.

Toen wendde hij zich tot Sherah, die roerloos in een hoek terneder lag, en vroeg:

— Wat denkt gij van dit onweder, Sherah, gij die een dochter zijt van dit land?

— De onwéders in deze streken zijn van een ontzettende hevigheid, Sahib, die iedere beschrijving te boven gaat, vooral wanneer het geruimen tijd achtereen droog is geweest. De rivieren treden dan vaak buiten hun oevers, zware boomen worden ontworteld, het vee verdrinkt in de

weiden, en vaak zijn er honderden menschenlevens te betreuren, want maar al te dikwijls wast de watervloed met een alles overrompende snelheid. Het is wel eens geschied, dat geheele dorpen met hun leemen en rieten hutten letterlijk van den aardbodem werden weggevaagd, binnen een tijdsverloop van een half uur!

— Duren dergelijke onweders lang?

— Soms een uur — soms verscheiden dagen! Maar hoe korter de duur, Sahib, hoe heviger meestal de aard van het onweder, en hoe ernstiger de gevolgen! Wij zijn hier in een streek, die door talrijke rivieren, groote en kleine, doorsneden wordt en reeds vroeger is het voorgekomen, dat het water, opgezweept door den woesten wind, tot aan Sonaripur doordrong en daar talrijke kelders deed onderloopen.

Een krakend geluid deed de jonge vrouw verschrikt ophouden.

Brand snelde naar de opening in den wand en zag nog juist hoe een reusachtige dadelpalm door den bliksem getroffen, langzaam voorover neigde en toen ter aarde stortte — neen, toch niet geheel, want de kruin bleef rusten op een gedeelte van den tempel.

Het volgende oogenblik zou een andere boom getroffen kunnen worden — en niemand kon zeggen of de stal dan niet het slachtoffer zou zijn!

En toch viel er niet aan te denken, het kleine houten gebouw op dit oogenblik te verlaten.

Het was stevig gebouwd en het zou de kracht van den wind nog geruimen tijd kunnen weerstaan.

Henderson had snel het gat in het dak, door den tijger gemaakt, zoo goed en zoo kwaad als het ging dichtgestopt met stroo, bladeren en takken, die hij in den stal had gevonden, maar het was te voorzien dat het niet lang zou duren of de regen zou deze noodbedekking spoedig hebben weggespoeld.

De paarden rilden van angst, maar zij stonden nu onbewegelijk bijeen en wachtten blijkbaar gelaten hun lot af, dat toch onafwendbaar zou zijn.

Het geweld van het onweder nam nog toe en de donder ratelde zoo aanhoudend en alles overstemmend, dat het voor de vluchtelingen onmogelijk was, zich voor elkander verstaanbaar te maken.

En steeds breeder werden de kleine beekjes, die zich gevormd hadden, steeds hooger steeg het water, hetwelk de uitgedroogde bodem onmogelijk kon verzwelgen.

En niets wees er op, dat het onweder spoedig

zou bedaren — integendeel, het scheen elke minuut nog in hevigheid toe te nemen.

Met gekruiste armen stond Raffles in het midden van den stal.

Tegen de menschen kon hij het ten allen tijde opnemen — maar machteloos stond ook hij tegenover de woede der elementen, die zich nergens ter wereld in zulk een omvang en kracht uit als in de tropen en meer in het bijzonder in deze streken van Engelsch-Indië.

Alleen Centraal-Afrika is in dit opzicht te vergelijken met Nepal.

Het waterstroomde nu als een bruisende bergstroom voorbij en de regen bleef in stroomen neerplassen, met een zoo sterk geluid, dat het was alsof de hemelen zich voor alle tijden ontlastten van water.

Langzaam trok eindelijk het onweder weg, maar onophoudelijk bleef de regen de aarde geeselen, met een onbeschrijfelijke kracht.

Het was duidelijk, dat de naburige rivieren onmogelijk al dit water konden verzwelgen en buiten hunne oevers waren getreden.

Op deze tamelijk hoog gelegen plek stond het water thans ruim een voet hoog en men moest vreezen, dat het nog hooger zou stijgen.

Toen besloot Raffles, zonder tijd te verliezen, in de richting van Sonaripur te gaan, dat op een hoogvlakte gelegen was en dus veilig zou zijn tegen de overstroming.

Hij mocht de gewonde vrouw in geen geval blootstellen aan het gevaar, hier in de golven om te komen.

Want daarvan kon men zonder overdrijving reeds spreken — de wind joeg het water op tot ware golven — de tijd drong en men moest zoo spoedig mogelijk deze gevaarlijke plek verlaten.

Raffles wendde zich tot Sherah, onderzocht de wonde, hernieuwde het verband en vroeg toen op zachten toon:

— Gevoelt gij u sterk genoeg, Sherah, om van hier te gaan? Het water wast nog steeds en niemand kan zeggen, wanneer die stijging zal ophouden!

— Ik ga waar gij gaat, Sahib! antwoordde de jonge Hindoesche eenvoudig.

— Breng dan de paarden naar buiten, James! beval Raffles op zachten toon. En jij Brand, zoek onze bagage bijeen, maar neem alleen het allernoodzakelijkste mede!

De donder rommelde heel in de verte en slechts nu en dan verlichtte een felle bliksemstraal den inktzwarten hemel.

De regen had opgehouden maar het was duidelijk, dat op eenige kilometers afstand het he-

melwater nog altijd met dikke stralen neergutste.

Het kwaad was verricht — de meeste rivieren en hun schatplichtige zijtakken waren buiten hun oevers getreden en hadden het land mijlen in het rond onder water gezet.

Haastig werden de toebereidselen tot vertrek genomen.

De paarden werden in den donkeren nacht naar buiten geleid, Raffles tilde Sherah behoedzaam op en plaatste haar voor zich op het zadeld.

De bagage werd op een der handpaarden geladen en de tocht begon.

Tot de knieën door het water wadend, door hun instinct in de goede richting geleid, gingen de paarden langzaam, in stap voort.

Sherah leunde met gesloten oogen, een vagen glimlach om de lippen, tegen de borst van Raffles, die haar met één hand ondersteunde en met de andere zijn paard bestuurde.

Na een half uur ongeveer bereikten zij den bouwval van den ouden tempel — maar daarvan viel nu niets meer te zien, want alles was door het water overstromd. Ook van de soldaten en hunne paarden was niets meer te bespeuren.

— En de schat? vroeg Brand op zachten toon.

— De schat? herhaalde Raffles langzaam. Die is voor ons verloren, Brand. Zie maar eens!

Hij wees met uitgestreken vinger naar een soort stroomversnelling, waar het water zich met luid geraas in een verdieping van den bodem scheen te storten.

— Wat is dat? Brand.

— Dat is de onderaardsche gang, waarin het rivierwater zich nu met geweld een toegang baant! antwoordde Raffles. Het water heeft eerst den bodem doorwoeld en is door het luik en de reten in den hollen pilaar in de gang doorgedrongen. Het verwulf heeft het ontzaglijke gewicht van het water niet kunnen torschen en is bezweken — de tunnel is over een groote lengte ingestort en daarmee de schatkamer — en ik betwijfel, of die wel ooit weder kan worden teruggevonden, zelfs al heeft het water zich weder teruggetrokken. De elementen hebben hier een verwoesting aangericht, zoo groot, dat menschen niet in staat zullen zijn, ze weder te niet te doen. Wij zullen het intusschen pogen — later, nu niet. Thans moeten wij ons eerst buiten het bereik stellen van het water — en dan — dan heb ik nog een woordje te spreken met Ram Kasilbash!

Hij wendde zijn blik af van de plek, waar het water met onzegbaar geweld in een onzichtbaar, reusachtig groot gat in de aarde doordrong en vroeg op zachten toon aan de vrouw, die tegen zijn borst rustte:

— Zeg mij eens, Sherah — kent gij hier in deze streek niemand, die u zoo zeer is toegedaan dat hij of zij u eenige dagen zou willen opnemen en beschermen?

Sherah sloeg de oogen op, keek Raffles droevig aan en vroeg toen:

— Gij verlaat mij reeds, heer?

— Slechts voor zeer korten tijd, Sherah! antwoordde Raffles haastig. Ik keer terug om u in veiligheid te brengen, wees daar zeker van! Maar het is volstrekt noodig, dat eerst uwe wonde zich sluit!

Sherah dacht even na en zeide toen:

— Ik ken een zeer oude vrouw, niet ver van de stad, die mij blindelings is toegedaan en zich voor mij zou laten dooden. Zij heet Marjah en woont geheel alleen in een kleins hut aan den zoom van het bosch. De Inlanders beschouwen haar met ontzag en vrees — zij meenen dat zij in verbinding staat met de booze geesten.

— Dan breng ik u voorloopig naar die vrouw. Zij zal over u waken, tot ik mij weder bij u gevoegd heb — en dan voer ik u ver weg — zoo ver, dat de Maharaja u niet meer zal kunnen bereiken!

Sherah zeide niets, maar sloot opnieuw de oogen en slaakte een zucht, terwijl zij zich opnieuw aan de borst van den Grooten Onbekende nestelde.

De tocht werd voortgezet.

Langzamerhand nam de hoogte van het water af en na een rit van bijna drie uren gingen de paarden droogvoets — men naderde de residentie van den Maharaja van Dacca.

Raffles hield zijn paard in, dat teekenen van vermoeienis begon te geven en vroeg, zich over de half slapende vrouw heenbuigend:

— Zeg ons thans, hoe wij de hut van Marjah kunnen bereiken, Sherah!

De Hindoesche sloeg de oogen op, keek om zich heen in de duisternis en zeide toen zonder te aarzelen:

— Gij moet het smalle pad volgen, dat aan den voet van die heuvels daarginds loopt. Na tien minuten zult gij de hut zien liggen onder het looverdak van een grooten vijgenboom.

Raffles gaf zijn metgezellen een wenk en de paarden sloegen den aangeduiden weg in.

De jonge vrouw bleek zich niet te hebben vergist.

Het pad voerde inderdaad naar een lage hut van hout en riet, die steun leek te zoeken bij een reusachtigen vijgenboom.

Allen stegen af en Sherah werd voorzichtig naar de deur van de hut gedragen.

Raffles klopte aan en na eenige oogenblikken werd de deur geopend door een vrouw, zoo verschrompeld en tanig, dat zij niets dan vel en

been leek te zijn — naderhand vernam Raffles dat Marjah den eerbiedwekkenden ouderdom van honderd en tien jaren had bereikt!

Zij bleek echter nog uitstekende oogen te hebben, want zelfs in de duisternis herkende zij de gewonde vrouw bijna aanstonds.

Zij bukte zich over Sherah heen, streek haar het prachtig haar uit het voorhoofd en sprak haar op liefkoozenden toon toe, zooals men het een kind doet.

De jonge Hindoesche werd naar binnen gedragen en op een bed van bladeren, bedekt met tijgerhuiden neergelegd.

De oude vrouw werd zoover het noodig was op de hoogte gebracht en haastte zich, een papje te maken van heelende kruiden, waarvan de wonderbaarlijke uitwerking zich spoedig genoeg zou doen gelden.

Pas toen Raffles zich had overtuigd, dat de jonge vrouw rustig sluimerde, onder den invloed van een drank, welken de oude vrouw had toebereid, nam hij Henderson ter zijde en deelde hem op fluisterenden toon zijn plannen mede.

De twee mannen vermomden zich snel, Raffles in het gewaad van den Hindoesche-soldaat de reus in een soort witte tunica, welke Raffles in een hoek van het vertrek had gevonden.

Beiden maakten hun gelaat bruin, zagen hun wapens na en waren nu gereed voor de gevaarlijke onderneming.

De oude vrouw had zwijgend toegezien, zonder iets van deze verkleeding te begrijpen.

Raffles trad nu op Brand toe en zeide, zich van de Fransche taal bedienend:

— Binnen drie dagen ben ik terug — of ik kom niet terug....

— Is het noodig, dat je dit doet, Raffles? vroeg Brand onhoorbaar.

— Ja! antwoordde Raffles kortaf. Die man moet gestraft worden en ik weet op dit oogenblik geen betere straf voor hem, dan hem van een deel zijner schatten te berooven. Duelleeren kan ik toch bezwaarlijk met hem! En hem laten gevangen nemen gaat nog veel minder! De regering te Bombay zou mij, zelfs al ware ik niet wie ik ben, honderd maal liever opofferen, dan dien machtigen potentaat uit zijn humeur te brengen! Ik ben dus wel verplicht, deze kleine zaak zelf te regelen. Je behoeft je echter niet ongerust te maken, want ik zal wel zorgen, dat hij ons ditmaal niet in zijn macht krijgt! Na afloop keeren wij weder terug naar deze hut — en wij blijven er, tot Sherah zoover genezen is, dat zij zonder het minste gevaar kan worden vervoerd naar een veiliger plaats. En nu — tot ziens!

Hij drukte Brand krachtig de hand, die hem met een bezwaard hart zag vertrekken en verliet met Henderson de hut.

Zij bestegen twee der snelste en minst vermoeide paarden en reden vlug naar een plek in het woud, vanwaar zij het paleis het best ongemerkt zouden kunnen naderen.

Daar gekomen stegen zij af, bonden de paarden aan een boom en slopen voorzichtig naar de achterzijde van het paleis.

De nacht was zeer donker en het zou nog verscheidene uren duren, alvorens de dag weder zou aanbreken.

Zij doken in het hooge gras neder en luisterden.

Na eenige oogenblikken werden de zachte schreden hoorbaar van een schildwacht die aan den voet van den muur heen en weder liep.

Zij wachtten tot de man vlak bij hen was gekomen, richtten zich eensklaps op en wierpen zich op hem.

Binnen enkele seconden was de man gekneveld en zoo stevig geboeid, dat hij zelfs geen vingerlid kon verroeren.

Vlug snelden Raffles en Henderson naar den hoektoren en klauterden over den muur op dezelfde plek, waar de reus en Brand een week geleden de stoutmoedige beklimming van den toren hadden gewaagd.

Zij bevonden zich op een volkomen duistere binnenplaats en richtten hun schreden naar een kleine, lage deur, welke toegang gaf tot de achterste vertrekken van het paleis, waar alles in diepe rust scheen te zijn.

Raffles haalde een fijnen looper te voorschijn en had binnen enkele oogenblikken het slot van de deur geopend.

De twee mannen traden behoedzaam binnen.

Zij stonden aan het begin van een smalle, door een olielampje spaarzaam verlichte gang.

Aan het einde daarvan konden zij vaag het benedenste gedeelte ontwaren van een steenen trap.

Zij bleven eenige minuten doodstil op dezelfde plek staan, en luisterden met alle inspanning.

Daar zij echter volstrekt niets hoorden, gingen zij op de teenen loopend verder.

Onder aan de trap stonden zij opnieuw stil, om pas eenige minuten later hun tocht voort te zetten.

Zij bereikten, na de trap te hebben bestegen, een breed portaal, waarop verscheidene, prachtig gebeeldhouwde deuren uitkwamen.

Raffles herkende aanstonds de deur van de groote zaal, waar hij voor den Maharaja had moeten verschijnen.

Hij wist, dat zich daarnaast de zaal bevond waar de kostbaarheden van den machtigen heerscher werden bewaard.

En daarnaast weder lag het groote, prachtig ingerichte slaapvertrek.

Raffles sloop op de deur van de gerechtszaal toe, maar hij bevond, dat zij gesloten was — en toch moest hij daardoor om in het vertrek te komen, waar het goud en de juweelen bewaard werden.

En toen hij nog nadacht over de beste wijze om in dat vertrek door te dringen, klonken er opeens naderende voetstappen op een andere breede hoofdtrap.

— Ga voor de deur staan en kruis je armen! beval Raffles fluisterend. En doe niets voor ik het je beveel!

Dadelijk ging de reus naar de breede deur van de rechtszaal staan en kruiste de armen.

Raffles volgde aan den anderen kant zijn voorbeeld — en daar stonden zij onbewegelijk, als wachters, de gebronsde gezichten flauw beschenen door het licht, dat uit een albasten lamp van de zoldering straalde.

De voetstappen klonken nu reeds in de gang en een oogenblik later verschenen er twee soldaten van de lijfwacht, die klaarblijkelijk de ronde deden.

Een oogenblik bleven zij verrast stilstaan bij het zien van de twee onbewegelijke schildwachten, maar zij lieten zich bedriegen door het uiterlijk — en liepen blindelings in den val....

Toen zij naderbij waren gekomen, en een hunner zijn lantaarn ophief, ten einde te zien, wie de onbekende wachters voor de deur van de rechtszaal waren, sprak Raffles vlug een paar woorden, die alleen voor Henderson begrijpelijk waren, en duwde op hetzelfde oogenblik den man met de lantaarn een doek met chloroform uit zijn verband trommel onder den neus.

De man wilde den doek wegduwen, maar hij was te laat — een ondeelbaar oogenblik later zeeg hij bewusteloos neer, terwijl de lantaarn uit zijn hand gleed en uitdoofde.

En voor zijn makker nog goed en wel begreep wat er geschiedde, had Henderson hem met een enkelen vuistslag geveld, zoodat hij als een ledige zak neerplofte.

Maar hoe kort het gevecht ook had geduurd — het scheen daarbinnen te zijn gehoord.

Er klonk een geschuiffel van voetstappen, de deur werd opengerukt, en een slaperig hoofd verscheen om de deurkier.

De doek met chloroform kwam juist van pas om dit hoofd als bij tooverslag te doen verdwijnen.

Het bleek toe te behooren aan een soldaat, die de wacht had moeten houden in de rechtszaal.

Zonder zich te bedenken stapten Raffles en Henderson over het beweginglooze lichaam heen en betraden de zaal, verlicht door een tweetal lampen.

Zij staken haar in haar volle lengte over en openden de deur van de schatkamer, juist toen de deur van het slaapvertrek openvlog en Ram Kasilbash op den drempel verscheen, met verwarden baard, in nachtgewaad, een krommen sabel in de vuist.

Ook hij was blijkbaar gewekt door het gerucht van de korte worsteling.

— Nu, ik geloof wel, dat wij thans in de meerderheid zijn, mijn waarde Maharaja! zeide Raffles glimlachend. Met dien fraaien sabel zult gij tegen mijn revolver niet veel uitrichten. Neen, open uw mond niet om te schreeuwen, want ik zweer u, dat ik u neerleg als een hond! Ha, gij herkent mijn stem naar het schijnt? Des te beter! Dan weet gij, waarom ik hier kom! Neen, niet om te dooden, zooals de uitdrukking van uw gelaat schijnt te verraden. Ik kom u slechts bestelen. Bind en knevel mij dien bruinen duivel eens, James!

Henderson liet het zich geen tweemaal zeggen, maar trad met het opgeruimdste gezicht van de wereld op den Maharaja toe en begon met hem met een enkelen ruk zijn zwaard af te nemen.

En terwijl Raffles Ram Kasilbash met zijn revolver in bedwang hield, bond Henderson hem met bekwamen spoed en groote handigheid zijn armen op den rug, na hem een doek in den mond te hebben gepropt, ten einde hem het schreeuwen te beletten.

— Het prettigste werk, dat ik in langen tijd gedaan heb! zeide de reus grinnikend. Sta stil bruine satan, of ik hak je met je eigen sabel tot snippers! Zoo en nu je beenen ook nog — van wege het wegloopen! Klaar, Mylord!

Raffles had zwijgend toegekeken en zag nu het vertrek rond.

Hij had spoedig eenige prachtig bewerkte kasten ontdekt, waarvan de sloten niet lang weerstand konden bieden aan zijn vaardige hand.

Zij bleken gevuld te zijn met gemunt goud, juweelen van allerlei aard en sieraden van goud en zilver.

Hij greep haastig een sterken zak, die op den vloer van een der kasten lag en begon dien te vullen met wat zijn hand voor het grijpen vond.

Tien minuten later was alles afgeloopen — en er bevond zich in de schatkamer letterlijk

niets meer, wat de moeite van het medenemen waard was....

De twee mannen wierpen nog een blik op den machtelozen heerscher over duizenden, die hem met een gloeienden blik vol woesten haat aankeek en gingen haastig het vertrek uit. Zij verlieten het paleis op dezelfde wijze als

zij er waren binnengedrongen en vonden hem paarden rustig grazend op de plek, waar zij ze hadden vastgebonden.

Een uur later waren zij met den buit veilig in de hut van Marjah teruggekeerd, juist toen de dag begon aan te breken.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

Om het goud van een Radjah

J. M. G. VORK
 MARIALAAN 57
 1161 XA ZWANENBURG
 TEL. 02907 - 5446

**VERRAS UW VROUW, MAAK HAAR EENS BLIJ;
 GE SPINT ER ZELF ZIJDE BIJ!**

Een modern goed Kookboek

met ruim 600 recepten uit de praktijk. Het behandelt niet alleen de dagelijksche keuken, maar ook de voorgerechten, gebak, warme en koude dranken, inmaak, enz. Alles met eenvoudige, duidelijke bereidingswijze. Het boek is 224 pagina's groot, keurig papier, fraai gedrukt en wordt tijdelijk, gebonden in stevige linnen band geleverd tegen den ongelooflijk lagen prijs van

95 cent

Franco toezending volgt na ontvangst van postwissel of storting op postrekening No. 60092

N.V. ROMANBOEKHANDEL, Leidschegr. 72 D, AMSTERDAM C.

BUZIAU

....het in hem zoo hartelijk belangstellende Nederlandsche volk kan nu eindelijk den complete Buus leeren kennen.... door het rijk geïllustreerde boek over dezen merkwaardigen mensch en kunstenaar. Om U een goed denkbeeld te geven van de veelzijdigheid en omvangrijkheid van dit boek, laten wij hier inhoudsopgave volgen:

EEN KLEINIGHEID VOORAF.... BUZIAU VERTELT....

I. De ondeugende schooljongen. — Voor het eerst spullebaas. — Een overstroming met jammerlijke gevolgen. — Rooversstukken met vele dooden. — Zin voor realisme. — Schinken met Rembrandtieke alures.

II. Het hoedje van meester Cannegieter. — Buziau en Jan Musch rivalen om een meisje. — Schelmenstreken in samenwerking met Nap de la Mar. — Als zeegolvenbeweger en aap. — Ijsverkooper in Circus Renz. — Buus als meisje in een water-ballet. — Een dikke politieagent, die plotseling mager werd. — Een artist, die tipsie was.

III. De vijf ladderacrobaten. — Op kermistournee. — Met een goochel-parodie de wereld in. — Emmer en wtkwast. — De onvergetelijke weldaad van een buurvrouw. — Professor Rikiri. — De aanvang van den roem.

IV. Mr. Topy. — Een nieuw nummer. — Een verrassende ontmoeting in Londen. — Na-apers. — Oorlog op de kermis in Gouda. — Naar de revue van Ter Hall. — Een aanbod om Grock op te volgen. — Buus over de malaise. — Natuurlijke tegenzin in dubbelzinnigheden.

V. De artist en de burger. — Buziau en de jeugd. — Theaters in het buitenland en theaters hier. — Vakgeheimen in de revuewereld. — Dwaze invallen. — Kijkjes achter de schermen. — Naar de Bouwmeester-revue.

VI. Buziau.... militair. — Welwillende oversten. — Op wacht in de 2e Oosterparkstraat. — Brulhoest. — Vier dagen kamerarrest. — Weenen en de Herhalingsoefeningen. — Boedapest en de Landweer. — Orgel solo's voor Fort de Lie. — Afgezwaid. — Met griep op de planken. — Een gebroken rib.

DE DIENSTBRIEF MET EEN VERRASSING.

DE FAMILIE BUZIAU.

BUZIAU'S TIJDGENOOTEN : Charley Chaplin, Grock, De Fratellini's en.... Mistinguette.

KONING VAN DEN LACH.

KARAKTERISTIEKEN door: Minister Marchant — Minister Deckers — Burgemeester de Monchy van 's Gravenhage — Burgemeester Maarschalk van Egmond en Rinnegom van Haarlem — Burgemeester van Lanschot van 's Hertogenbosch — Prof. Dr. Willem Mengelberg — Jo van Ammers-Küller — Fritz Hirsch — Cor van der Lugt Melsert — Jan Musch — Koos Speenhoff.

Er is groote belangstelling voor het boek „Buziau”, daarom is spoedige bestelling raadzaam bij Uw boekhandelaar of bij de uitgeefster

N.V. ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL LEIDSCHEGR. 72, AMSTERDAM C. POSTR. 60092

Ondergeteekende wenscht te ontvangen

per Boekhandel.....*

rechtstreeks van de N.V. Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam*
het boek „BUZIAU”, ingenaaid à fl. 1.50*, gebonden in linnen band à fl. 2.—*

Naam :

Adres :

*doorhalen wat niet verlangd wordt.

(R.B.K.)

?
wat
schuilt
er achter
hem

?
dat hij, de komiek,
tegelijk is
NEERLAND'S
MEEST GEVIERDE
KUNSTENAAR

!
U
kent hem
maar
half

!
leest daarom
zijn veelbewogen
levensgeschiedenis

•
— boeiend —
merkwaardig
— geestig —

•
verlucht
met ruim zestig
foto's en
karikaturen

•
prijs
slechts fl. 1.50
gebonden fl. 2.—

*"Fluweel
voor de
keel"*

FIFTY = FIFTY

DE NIEUWE
AMERIKAANSCH E SIGARET

PRIJS IN HOLLAND

20 STUKS **15** cents
VOOR